

แรงจูงใจในการเล่นฟุตบอลของนักฟุตบอลรุ่นอายุไม่เกิน 12 ปี

ปริญญาโท
ของ
ภาณุปันท์ คุ้มวงศ์ดี

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา
พฤษภาคม 2547
ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

แรงจูงใจในการเล่นฟุตบอลของนักฟุตบอลรุ่นอายุไม่เกิน 12 ปี

บทคัดย่อ
ของ
ภาณุพันธ์ คุ่มวงศ์ดี

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา
พฤษภาคม 2547

1

ภาณุพันธ์ คุ่มวงศ์ดี. (2546). แรงจูงใจในการเล่นฟุตบอลของนักฟุตบอลรุ่นอายุไม่เกิน 12 ปี
ปริญญาโท กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ. คณะกรรมการควบคุม : อาจารย์ธงชาติ พุเจริญ,
ผู้ช่วยศาสตราจารย์เจียมศักดิ์ พานิชชัยกุล.

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาและเปรียบเทียบแรงจูงใจในการเล่นฟุตบอลของ
นักฟุตบอลรุ่นอายุไม่เกิน 12 ปี กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ เป็นนักฟุตบอลรุ่นอายุไม่เกิน 12 ปี ที่เข้าร่วม
แข่งขันกีฬานักเรียน สำนักพัฒนาการศึกษาและนันทนาการ กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา
ประจำปี 2546 จำนวน 12 ทีม 216 คน โดยการสุ่มแบบหลายขั้นตอน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บ
รวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นและเก็บข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์โดยวิธีหาค่า
เฉลี่ยส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน สถิติที และสถิติเอฟ

ผลการวิจัยพบว่า

1. แรงจูงใจในการเล่นฟุตบอลของนักกีฬาฟุตบอลรุ่นอายุไม่เกิน 12 ปี มีแรงจูงใจภายในมากกว่าภายนอก มีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 2.78 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.22
2. แรงจูงใจในการเล่นฟุตบอลของนักฟุตบอลรุ่นอายุไม่เกิน 12 ปี ระหว่างตัวจริงกับตัวสำรอง ไม่แตกต่างกัน
3. แรงจูงใจในการเล่นฟุตบอลของนักฟุตบอลรุ่นอายุไม่เกิน 12 ปี ระหว่างทีมที่มีเป้าหมายในการแข่งขันต่างกัน มีแรงจูงใจไม่แตกต่างกัน แต่แรงจูงใจในด้านความเชี่ยวชาญแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
4. แรงจูงใจในการเล่นฟุตบอลของนักฟุตบอลรุ่นอายุไม่เกิน 12 ปี ระหว่างทีมที่มีจุดมุ่งหมายในการเล่นฟุตบอลต่างกัน มีแรงจูงใจไม่แตกต่างกัน แต่แรงจูงใจในด้านความเชี่ยวชาญแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

MOTIVATION FOR PLAYING FOOTBALL OF FOOTBALL PLAYERS
NOT MORE THAN 12 YEARS OF AGE

AN ABSTRACT
BY
PANUPUN KUNVONGDEE

Presented in partial fulfillment of the requirements
for the Master of Education degree in Physical Education
at Srinakharinwirot University

May 2004

Panupan kumvongdee. (2004). *Motivation for Playing Football of Football Players not more than 12 years of age*. Master thesis, M.Ed. (Physical Education). Bangkok : Graduate School, Sinakharinwirot University. Advisor Committee : Mr. Thongchat Phucharoen, Asst.Prof Jiamsak Panitchaikun.

The purpose of this study was to investigate and to compare the motivation in playing football. 216 football players from 12 teams that participated in student Championship tournament organized by the office of Sport and Recreation Development, Ministry of Tourism and Sports in the year 2003 were included in this study by Multistage Random Sampling. All of the football players's age were more than 12 years old. The questionnaire constructed by the researcher was used. The data was analysed in treated of mean and standard deviation and compared for different with t-test and F-test.

The results were as follows:

1. Mean and standard deviation of the motivation was 2.78 and 0.22 respectively. It mean that intrinsic motivation was higher than extrinsic motivation in order to motivate the subjects in playing football.

2. The Motivation in playing football was not different when compared between the players and substitutes.

3. The motivation in playing football was not different among the teams which had different goals of competition. On the other hand, each team had, but the motivation in aspect of technical skills was significantly different at .05 level.

4. The motivation in playing football was not different among the teams which had different aims of participating this tournament. But the motivation in aspect of technical skills was significantly different at .05 level.

ปริญญานิพนธ์
เรื่อง
แรงจูงใจในการเล่นฟุตบอลของนักฟุตบอลรุ่นอายุไม่เกิน 12 ปี

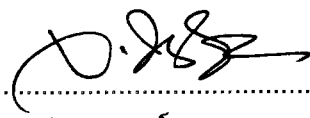
ของ
นายภาณุพันธ์ คุ่มวงศ์ดี

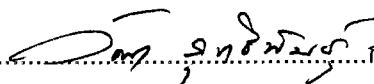
ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้นับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา
ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

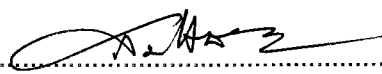

.....คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
(รองศาสตราจารย์ ดร.นภาพรณ์ หะวานนท์)
วันที่.....เดือน.....พ.ศ.2547

คณะกรรมการสอบปริญญานิพนธ์

.....ประธาน
(อาจารย์ธงชาติ พู่เจริญ)

.....กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์เจียมศักดิ์ พานิชชัยกุล)

.....กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์วัฒนา สุทธิพันธ์)

.....กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์สมรรถชัย น้อยศิริ)

ประกาศคุณประการ

ปริญญาโทฉบับนี้ สำเร็จลุล่วงได้ ด้วยความกรุณาจากอาจารย์ชงชาติ พุ่เจริญ และผู้ช่วยศาสตราจารย์เจียมศักดิ์ พานิชชัยกุล ประธานและกรรมการควบคุมปริญญาโท ผู้ช่วยศาสตราจารย์สมรรถชัย น้อยศิริ และผู้ช่วยศาสตราจารย์วัฒนา สุทธิพันธ์ กรุณาให้คำปรึกษา แนะนำ ตลอดจนแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆเป็นอย่างดี จึงขอกราบขอบพระคุณ เป็นอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้

ขอขอบคุณ รองศาสตราจารย์เทเวศน์ พิริยะพจน์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. นำชัย เลวัลย์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์สมรรถชัย น้อยศิริ อาจารย์ทองสุข สัมปหังสิต และ อาจารย์พิชิต เมืองนาโพธิ์ ที่ให้ความกรุณาเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจแบบสอบถาม

ขอกราบขอบพระคุณอาจารย์ทุกท่าน ที่ได้ประสิทธิ์ประสาทวิชาให้ด้วยความรัก และเมตตา ขอขอบคุณพี่ๆเพื่อนๆน้องๆ และผู้หวังดีทุกท่านที่เป็นกำลังใจและให้ความช่วยเหลือ ในด้านต่างๆ ด้วยดีตลอดมา

คุณค่าและประโยชน์ของปริญญาโทฉบับนี้ ขอมอบแต่คุณพ่อ คุณแม่ และพี่สาว ที่กรุณาอบรมเลี้ยงดูและวางรากฐานการศึกษา ตลอดจนสนับสนุนให้กำลังใจอย่างสม่ำเสมอ จนกระทั่งปริญญาโทฉบับนี้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี

ภาณุพันธ์ คุ่มวงศ์ดี

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ	1
ภูมิหลัง	1
ความมุ่งหมายของการวิจัย	2
ความสำคัญของการวิจัย	3
ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า	3
ประชากร	3
กลุ่มตัวอย่าง	3
ตัวแปรที่ศึกษา	3
นิยามศัพท์เฉพาะ	4
กรอบแนวคิดในการวิจัย	5
สมมุติฐานของการวิจัย.....	5
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	6
ความหมายของแรงจูงใจ	6
ทฤษฎีแรงจูงใจ	7
ประเภทของแรงจูงใจ	17
องค์ประกอบที่มีผลต่อแรงจูงใจ	19
แรงจูงใจกับการเล่นกีฬา	20
แรงจูงใจกับความสำเร็จในการแข่งขันกีฬา	21
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	22
งานวิจัยในต่างประเทศ	22
งานวิจัยในประเทศ	25
สรุปผลการศึกษาเกี่ยวกับแรงจูงใจจากเอกสารและงานวิจัย	29
3 วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า	30
แหล่งข้อมูลและกลุ่มตัวอย่าง	30
เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล	30
ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือ	31

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
3 (ต่อ) วิธีดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล	32
การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล	32
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	33
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	33
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	33
5 บทย่อ สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	49
สังเขปความมุ่งหมาย และวิธีการศึกษาค้นคว้า	49
สรุปผลการวิจัย	50
อภิปรายผล	51
ข้อเสนอแนะ	52
บรรณานุกรม	54
ภาคผนวก	57
ประวัติย่อผู้วิจัย	64

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 แสดงจำนวนและร้อยละของนักฟุตบอลรุ่นอายุไม่เกิน 12 ปี จำแนกตาม สถานะสภาพภายในทีม เป้าหมายในการแข่งขันฟุตบอล และจุดมุ่งหมาย ในการแข่งขันฟุตบอล.....	34
2 แสดงค่าเฉลี่ยและค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของแรงจูงใจในการเล่นฟุตบอล ของนักฟุตบอลรุ่นอายุไม่เกิน 12 ปี จำแนกตามลักษณะแรงจูงใจรายด้าน.....	35
3 แสดงค่าเฉลี่ยและค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของแรงจูงใจในการเล่นฟุตบอล ของนักฟุตบอลตัวจริง.....	36
4 แสดงค่าเฉลี่ยและค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของแรงจูงใจในการเล่นฟุตบอล ของนักฟุตบอลตัวสำรอง.....	37
5 แสดงค่าเฉลี่ยและค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของแรงจูงใจในการเล่นฟุตบอล ของนักฟุตบอลที่มีเป้าหมายในการแข่งขันเข้ารอบ 8 ทีมสุดท้าย.....	38
6 แสดงค่าเฉลี่ยและค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของแรงจูงใจในการเล่นฟุตบอล ของนักฟุตบอลที่มีเป้าหมายในการแข่งขันเข้ารอบ 4 ทีมสุดท้าย.....	39
7 แสดงค่าเฉลี่ยและค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของแรงจูงใจในการเล่นฟุตบอล ของนักฟุตบอลที่มีเป้าหมายในการแข่งขันเข้าชิงชนะเลิศ.....	40
8 แสดงค่าเฉลี่ยและค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของแรงจูงใจในการเล่นฟุตบอล ของนักฟุตบอลที่มีจุดมุ่งหมายในการเล่นฟุตบอล เพื่อพัฒนาทักษะฟุตบอล.....	41
9 แสดงค่าเฉลี่ยและค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของแรงจูงใจในการเล่นฟุตบอล ของนักฟุตบอลที่มีจุดมุ่งหมายในการเล่นฟุตบอล เพื่อพัฒนาทักษะฟุตบอล.....	42
10 แสดงค่าเฉลี่ยและค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของแรงจูงใจในการเล่นฟุตบอล ของนักฟุตบอลที่มีจุดมุ่งหมายในการเล่นฟุตบอล เพื่อความสนุกสนาน.....	43
11 เปรียบเทียบแรงจูงใจในการเล่นฟุตบอลของนักฟุตบอลรุ่นอายุไม่เกิน 12 ปี จำแนกตามสถานสภาพภายในทีม.....	44
12 เปรียบเทียบแรงจูงใจในการเล่นฟุตบอลของนักฟุตบอลรุ่นอายุไม่เกิน 12 ปี จำแนกตามเป้าหมายในการแข่งขัน.....	45
13 เปรียบเทียบแรงจูงใจในการเล่นฟุตบอลของนักฟุตบอลรุ่นอายุไม่เกิน 12 ปี ด้านความเชี่ยวชาญ จำแนกตามเป้าหมายในการแข่งขันแบบรายคู่.....	46
14 เปรียบเทียบแรงจูงใจในการเล่นฟุตบอลของนักฟุตบอลรุ่นอายุไม่เกิน 12 ปี จำแนกตามจุดมุ่งหมายในการเล่นฟุตบอล.....	47

บัญชีตาราง(ต่อ)

ตาราง

หน้า

- 15 เปรียบเทียบแรงจูงใจในการเล่นฟุตบอลของนักฟุตบอลรุ่นอายุไม่เกิน 12 ปี
ด้านความเชี่ยวชาญ จำแนกตามจุดมุ่งหมายในการเล่นฟุตบอลแบบรายคู่..... 48

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ

หน้า

- 1 ทฤษฎีลำดับขั้นแรงจูงใจของมาสโลว์ (Maslow)..... 10
- 2 รูปแบบของแรงจูงใจในการกีฬาของไวส์ (Weiss, 1992)..... 15

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

การพัฒนาการ (Development) เป็นลำดับการเปลี่ยนแปลง หรือกระบวนการเปลี่ยนแปลง (Process of Change) ของมนุษย์ทุกส่วนที่ต่อเนื่องกันไปในระยะเวลาหนึ่งๆ ตั้งแต่แรกเกิดจนตลอดชีวิต การเปลี่ยนแปลงนี้จะก้าวหน้าไปเรื่อย ๆ เป็นขั้น ๆ จากระยะหนึ่งไปสู่อีกระยะหนึ่ง เพื่อที่จะไปสู่วุฒิภาวะทำให้มีลักษณะและความสามารถใหม่ ๆ เกิดขึ้น ซึ่งมีผลทำให้เจริญก้าวหน้ายิ่งขึ้นตามลำดับ การเปลี่ยนแปลงนี้อาจจะเป็นไปในด้านโครงสร้างของร่างกาย อวัยวะส่วนต่าง ๆ ของร่างกาย และการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นเป็นไปได้อย่างมีระบบ ซึ่งมีความสลับซับซ้อนเกี่ยวข้องกันทุกส่วนและมีความสัมพันธ์กันทุกส่วน โดยทั่วไปนักจิตวิทยาแบ่งขั้นแห่งพัฒนาการของมนุษย์ออกตามระดับและวุฒิภาวะคือ ระยะก่อนเกิด วัยทารก วัยเด็ก วัยย่างเข้าสู่วัยรุ่น วัยรุ่น วัยผู้ใหญ่ วัยกลางคน และวัยชรา วัยเด็กเริ่มตั้งแต่อายุ 2-12 ปี แบ่งออกเป็น วัยเด็กตอนต้นอายุ 2-5 ปี วัยเด็กตอนกลางอายุ 6-9 ปี และวัยเด็กตอนปลายอายุ 10-12 ปี โดยทั่วไป วัยเด็กตอนปลายจะมีอายุระหว่าง 10-12 ปี แต่ไม่อาจกำหนดตายตัวลงไปได้แน่นอน วัยนี้เป็นวัยคาบเกี่ยวกับระยะก่อนวัยรุ่น ซึ่งไม่แตกต่างกับเด็กวัยตอนกลางมากนัก แต่เกิดการเปลี่ยนแปลงในร่างกาย เนื่องจากการทำงานของต่อมต่าง ๆ มีการเปลี่ยนแปลงของโครงกระดูกและสัดส่วนของร่างกายเพื่อเตรียมเข้าสู่วัยรุ่น เด็กวัยนี้กล้ามเนื้อจะมีขนาดใหญ่และแข็งแรง รวมทั้งการเชื่อมต่อระหว่างกล้ามเนื้อและกระดูกจะดีขึ้น ทำให้ความสามารถในการเคลื่อนไหวส่วนต่าง ๆ ของร่างกายมากกว่าวัยเด็กตอนต้นอย่างเห็นได้ชัด ซึ่งจะเห็นได้จากการที่เด็กสามารถทำกิจกรรม เล่นเกม หรือเล่นกีฬาต่าง ๆ ที่ต้องใช้ความสามารถของการหลบลีกลหรืออาศัยจังหวะความเร็วหรือเข้าได้อย่างคล่องแคล่ว (เปรมจิต เอกธรรมชลาชัย, 2531 : 149) และกับวาสนา คุณาภิสิทธิ์ (2541 : 73) กล่าวว่า เด็กในวัยนี้เป็นวัยที่มีความอยากรู้อยากเห็น ใช้กำลัง มีความเชื่อ และชอบผจญภัยกิจกรรมที่โลดโผน มีความสนใจกระตือรือร้น นอกจากที่กล่าวมาวัยเด็กตอนปลายยังมีความต้องการความสำเร็จ เด็กทุกคนต้องการความสำเร็จในชีวิต ต้องการความเด่นในการทำกิจกรรมใด ๆ ก็ตามเด็กต้องการความเป็นผู้นำ ต้องการการยอมรับและการยกย่องชมเชยจากผู้อื่น ต้องการความรักและความเห็นอกเห็นใจจากผู้อื่น

กีฬาฟุตบอลเป็นการออกกำลังกายส่วนบุคคล และออกกำลังกายร่วมกันหลายคนได้ อาจจะฝึกหัดเพื่อการแข่งขัน หรือเพื่อเป็นการออกกำลังกาย เพื่อสนุกสนานก็ได้ ฟุตบอลเป็นกิจกรรมที่ทำให้เกิดความร่วมมือ ความสัมพันธ์กันในชุมชน มีความสมัครสมาน และสามัคคี ทำให้อยู่ในระเบียบวินัย เคารพกฎระเบียบของสังคม อยู่ร่วมกับบุคคลอื่นในสังคม

ได้อย่างมีความสุข และกีฬาฟุตบอลเป็นกีฬาที่ส่งเสริมการใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ เหมาะสำหรับการใช้พัฒนาเยาวชนในชาติ เพื่อให้เยาวชนรู้จักสร้างวินัย เกิดการเรียนรู้ ในการอยู่ร่วมกันเป็นคณะ ทำให้ห่างไกลจากสิ่งเฝ้ายวนจากอบายมุขหรือสิ่งเสพติดให้โทษ ซึ่งจะส่งผลร้ายต่อเยาวชนของชาติ เพราะปัญหายาเสพติดอบายมุขเป็นปัญหาใหญ่ร้ายแรง ส่งผลกระทบต่อคนในชาติ โดยเฉพาะเยาวชน ดังนั้นจึงควรส่งเสริมให้เยาวชนในชาติ หันมาสนใจในกีฬาฟุตบอลให้มากขึ้น

สุปราณี ขวัญบุญจันทร์(2539 : 25) กล่าวว่า มนุษย์ทุกคนเมื่อต้องการจะกระทำกิจกรรมใดๆให้เกิดความสำเร็จจำเป็นต้องมีแรงจูงใจ การที่นักกีฬาดังใจขยันฝึกซ้อม หรือพยายามเล่นอย่างเต็มความสามารถในขณะแข่งขัน ต้องมีแรงจูงใจเป็นสาเหตุสำคัญ แรงจูงใจเป็นปัจจัยสำคัญในการกระตุ้นให้นักกีฬาตื่นตัวทั้งในขณะฝึกซ้อมและแข่งขัน ซึ่งจะเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้ นักกีฬาประสบความสำเร็จทั้งในขณะฝึกซ้อมและแข่งขัน ดังนั้น ผู้ฝึกสอนที่ฉลาดควรให้ความสนใจและศึกษาในรายละเอียดต่างๆ ของแรงจูงใจที่มีผลกระทบต่อความสามารถของนักกีฬา แรงจูงใจมีบทบาทสำคัญในกลุ่มเด็กและเยาวชน ที่จะช่วยส่งเสริมให้เยาวชนได้พัฒนาสุขภาพ และสมรรถภาพตั้งแต่เยาว์วัย ซึ่งจัดได้ว่าเป็นทรัพยากรสำคัญของชาติต่อไป แรงจูงใจจึงเปรียบเสมือนกระแสแห่งความสนใจให้เยาวชน และบุคคลได้มีความต้องการที่จะเล่นกีฬา หรือ ใฝ่หาความสำเร็จในเชิงกีฬา (สมบัติ กาญจนกิจ. 2542 : 98) ซึ่งแต่ละคนก็มีสาเหตุปัจจัย หรือ แรงจูงใจที่แตกต่างกัน

จากที่กล่าวมาแรงจูงใจจึงเป็นองค์ประกอบสำคัญที่จะช่วยกระตุ้นให้นักกีฬาได้ทุ่มเท กำลังความสามารถในการฝึกซ้อม เพื่อให้ได้ชัยชนะจากการแข่งขันในแต่ละครั้ง ซึ่งแรงจูงใจดังกล่าวอาจเกิดจากแรงจูงใจหลายๆด้าน เช่น ด้านความท้าทาย ด้านความสนใจ ด้านความเชี่ยวชาญ ด้านความคิดเห็นและการตัดสินใจ และด้านเกณฑ์บรรทัดฐาน ทำให้ผู้วิจัย เกิดความสนใจที่จะศึกษาถึงแรงจูงใจที่ส่งผลให้นักกีฬาฟุตบอลรุ่นอายุไม่เกิน 12 ปี เล่นกีฬาฟุตบอล เพื่อเป็นข้อมูลพื้นฐานในการพัฒนากีฬาฟุตบอล ให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้นต่อไป

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อให้ทราบแรงจูงใจในการเล่นฟุตบอลของนักฟุตบอลรุ่นอายุไม่เกิน 12 ปี
2. เพื่อเปรียบเทียบแรงจูงใจในการเล่นฟุตบอลของนักฟุตบอลรุ่นอายุไม่เกิน 12 ปี

ความสำคัญของการวิจัย

ทำให้ทราบแรงจูงใจที่นำมาสู่การเล่นฟุตบอลของนักฟุตบอลรุ่นอายุไม่เกิน 12 ปี เพื่อเป็นแนวทางให้แก่บุคคลที่เกี่ยวข้องนำไปใช้เป็นข้อมูลในการวางแผนงาน เพื่อส่งเสริมกีฬาฟุตบอลต่อไป

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักฟุตบอลรุ่นอายุไม่เกิน 12 ปี ที่เข้าร่วมแข่งขันกีฬานักเรียน สำนักงานพัฒนาการกีฬาและนันทนาการกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา ประจำปีการศึกษา 2546 จำนวน 24 ทีม รวมทั้งสิ้น 432 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักฟุตบอลรุ่นอายุไม่เกิน 12 ปี ที่เข้าร่วมแข่งขันกีฬานักเรียน สำนักงานพัฒนาการกีฬาและนันทนาการกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา ประจำปีการศึกษา 2546 จำนวน 12 ทีม รวมทั้งสิ้น 216 คน ซึ่งได้มาโดยการสุ่มแบบหลายขั้นตอน (Multistage Random Sampling)

ตัวแปรที่ศึกษา

1. ตัวแปรต้น ได้แก่ นักฟุตบอลรุ่นอายุไม่เกิน 12 ปี จำแนกตาม
 - 1.1 สถานภาพภายในทีม แบ่งเป็น 2 ประเภทคือ
 - 1.1.1 ตัวจริง
 - 1.1.2 ตัวสำรอง
 - 1.2 เป้าหมายในการแข่งขัน แบ่งเป็น 3 ระดับคือ
 - 1.2.1 เข้ารอบ 8 ทีมสุดท้าย
 - 1.2.2 เข้ารอบ 4 ทีมสุดท้าย
 - 1.2.3 เข้าชิงชนะเลิศ
 - 1.3 จุดมุ่งหมายในการเล่นฟุตบอล
 - 1.3.1 เพื่อพัฒนาทักษะฟุตบอล
 - 1.3.2 เพื่อต้องการชัยชนะ
 - 1.3.3 เพื่อความสนุกสนาน
2. ตัวแปรตาม ได้แก่ แรงจูงใจในการเล่นฟุตบอลของนักฟุตบอลรุ่นอายุไม่เกิน 12 ปี ที่เป็นแรงจูงใจภายในและแรงจูงใจภายนอก แบ่งออกเป็น 5 ด้านดังนี้
 - 2.1 ด้านความท้าทาย
 - 2.2 ด้านความสนใจ
 - 2.3 ด้านความเชี่ยวชาญ
 - 2.4 ด้านความคิดเห็นและการตัดสินใจ
 - 2.5 ด้านเกณฑ์บรรทัดฐาน

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. นักฟุตบอลรุ่นอายุไม่เกิน 12 ปี หมายถึง นักฟุตบอลที่เกิดในปีพุทธศักราช 2534 และหลังปีพุทธศักราช 2534 เป็นต้นไป (การนับอายุของนักกีฬาฟุตบอลที่เข้าร่วมการแข่งขัน กีฬานักเรียน สำนักพัฒนาการกีฬา และนันทนาการ กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา ประจำปี การศึกษา 2546 ให้เอาปี พ.ศ. 2546 ที่จัดการแข่งขัน ลบด้วยปี พ.ศ.เกิดของนักฟุตบอล ที่เข้าร่วมแข่งขันโดยไม่ต้องคำนึงถึง วันที่ และ เดือนที่เกิด)

2. แรงจูงใจ (Motivation) หมายถึง ภาวะใดๆ ก็ตามที่เป็นสิ่งเร้าหรือกระตุ้นให้บุคคล นั้น ๆ กระทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งหรือแสดงพฤติกรรมออกมา แบ่งออกเป็น 5 ด้านดังนี้

2.1 ด้านความท้าทาย หมายถึง การที่นักกีฬามีความต้องการที่จะพยายาม ฝึกทักษะใหม่ที่มีความซับซ้อนและยากยิ่งขึ้น

2.2 ด้านความสนใจ หมายถึง การที่นักกีฬามีความต้องการที่จะพยายาม ฝึกทักษะใหม่ที่สนใจและมักตั้งคำถามหรือข้อสงสัยในการฝึกซ้อมและค้นหาข้อควรปรับปรุง เพื่อแก้ไขทักษะของตนเองให้พัฒนายิ่งขึ้น

2.3 ด้านความเชี่ยวชาญ หมายถึง การที่นักกีฬามีความต้องการที่จะฝึกทักษะ จนเกิดความเชี่ยวชาญ และพิจารณาไตร่ตรองหาแนวทางในการฝึกซ้อม รวมถึงความพยายาม แก้ปัญหาการฝึกด้วยตนเอง

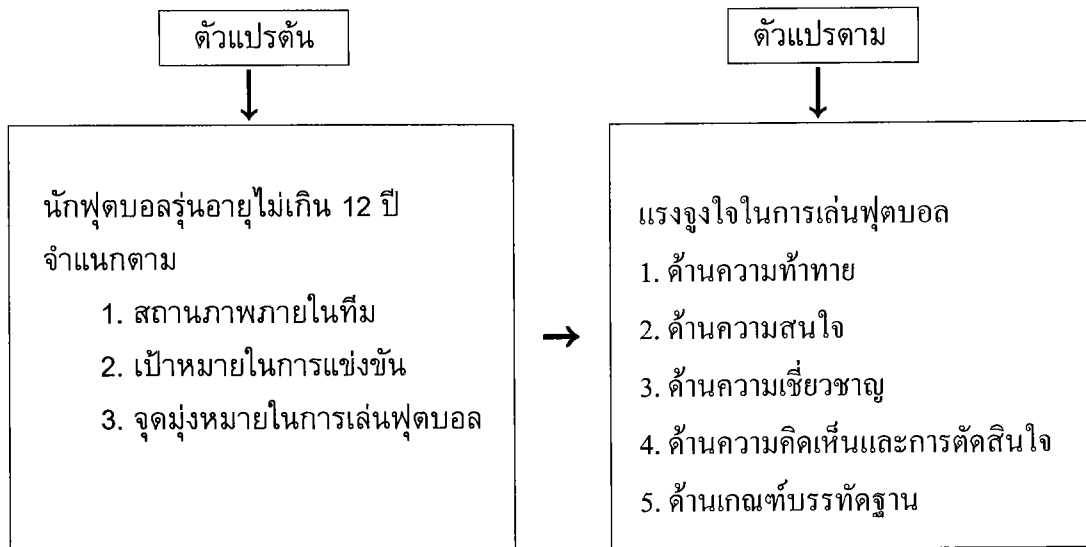
2.4 ด้านความคิดเห็นและการตัดสินใจ หมายถึง การที่นักกีฬามีความต้องการ ที่จะมีส่วนร่วมในการพิจารณาแผนการฝึกซ้อม การอภิปรายร่วมแสดงความคิดเห็นในการ จัดทักษะที่จะฝึกพร้อมกับผู้ฝึกสอน

2.5 ด้านเกณฑ์บรรทัดฐาน หมายถึง การที่นักกีฬามีความต้องการฝึกและพัฒนา ทักษะของตนเองให้ใกล้เคียงหรือทัดเทียมกับมาตรฐานของแต่ละชนิดกีฬา โดยการนำผล การฝึกและผลการแข่งขันจากผู้ฝึกสอนมาเป็นข้อมูลในการปรับปรุงแก้ไขการฝึกของตนเอง

3. แรงจูงใจภายใน (Intrinsic Motivation) หมายถึง แรงจูงใจที่เกิดจากแรงกระตุ้น อย่างใดอย่างหนึ่งที่เกิดขึ้นภายในตัวเอง โดยไม่มีผลจากสาเหตุภายนอกเข้ามาเกี่ยวข้อง ในการ กีฬาเป็นแรงจูงใจในการเล่นเพื่อสนองความต้องการของตัวเอง แรงจูงใจภายในมีความสำคัญ และมีค่ามากสำหรับนักกีฬาแต่ละคน ที่จะทำให้ประสบความสำเร็จในการฝึกซ้อมหรือเล่นกีฬา

4. แรงจูงใจภายนอก (Extrinsic Motivation) หมายถึง แรงจูงใจที่เกิดขึ้นจากแรงผลักดัน จากภายนอก หรือสภาพแวดล้อมต่างๆ ที่อยู่รอบตัวนักกีฬา เช่น เงินทอง รางวัล และชื่อเสียง เป็นต้น แรงจูงใจชนิดนี้เกิดจากแรงผลักดันของสังคมเป็นตัวกระตุ้น ทำให้บุคคลแสดง พฤติกรรมเพื่อสนองความต้องการของสังคม

กรอบแนวคิดในการวิจัย

สมมุติฐานของการวิจัย

1. นักฟุตบอลรุ่นอายุไม่เกิน 12 ปี ที่มีสถานภาพภายในทีมต่างกัน มีแรงจูงใจในการเล่นฟุตบอลแตกต่างกัน
2. นักฟุตบอลรุ่นอายุไม่เกิน 12 ปี ที่มีเป้าหมายในการแข่งขันกีฬาต่างกัน มีแรงจูงใจในการเล่นฟุตบอลแตกต่างกัน
3. นักฟุตบอลรุ่นอายุไม่เกิน 12 ปี ที่มีจุดมุ่งหมายในการเล่นกีฬาต่างกัน มีแรงจูงใจในการเล่นฟุตบอลแตกต่างกัน

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการทำงานวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ทั้งงานวิจัยภายในประเทศและในต่างประเทศ ซึ่งสามารถนำมาสนับสนุนแนวทางการศึกษาครั้งนี้ ได้ดังต่อไปนี้

1. ความหมายของแรงจูงใจ
2. ทฤษฎีแรงจูงใจ
3. ประเภทของแรงจูงใจ
4. องค์ประกอบที่มีผลต่อแรงจูงใจ
5. แรงจูงใจกับการเล่นกีฬา
6. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
 - 6.1 งานวิจัยในต่างประเทศ
 - 6.2 งานวิจัยในประเทศ

ความหมายของแรงจูงใจ

มีผู้ให้ความหมายของแรงจูงใจไว้หลายท่าน ดังนี้

เมอร์เรย์ (Murray. 1964) ได้ให้ความหมายของแรงจูงใจว่า แรงจูงใจเป็นองค์ประกอบ ภายใน ซึ่งกระตุ้นหรือนำทาง หรือเป็นตัวรวมพฤติกรรมต่าง ๆ ไปสู่เป้าหมายที่วางไว้ และเราจะอนุมานเกี่ยวกับแรงจูงใจได้จากพฤติกรรมที่แสดงออกมา

เบิร์ด และคริป (Bird and Cripe. 1986) ได้ให้ความหมายของแรงจูงใจว่า เป็นสิ่งที่กระตุ้นให้มนุษย์หรือสัตว์เกิดการกระทำที่เพียรพยายามอย่างมาก เพื่อให้บรรลุเป้าหมาย

กลูเอ็กซ์ (Gluecx. 1982) ได้ให้ความหมายของแรงจูงใจว่า เป็นสภาวะภายในของบุคคลซึ่งจะเป็นตัวกำหนดทิศทาง และระดับของพฤติกรรมทำให้การทำงานของแต่ละบุคคล มีพลังมากขึ้น และดำเนินเรื่อยไปอย่างต่อเนื่องจนบรรลุความต้องการของตน

อารี พันธุ์มณี (2534: 95; อ้างอิงจาก Mouley. n.d.) กล่าวว่า แรงจูงใจ หมายถึง สภาวะที่อินทรีย์เกิดความต้องการ หรืออยู่ในภาวะขาดสมดุลก็จะทำให้เกิดแรงขับหรือแรงจูงใจ เพื่อผลักดันให้เกิดพฤติกรรมมาเพื่อทดแทนภาวะการขาดหรือทำให้อินทรีย์อยู่ในภาวะสมดุล แรงจูงใจจึงเป็นสิ่งจำเป็นเบื้องต้นในการเรียนรู้ และเป็นสิ่งกำหนดทิศทาง และความเข้มของพฤติกรรมให้เกิดขึ้น

สมบัติ กาญจนกิจ (2534) ได้ให้ความหมายของแรงจูงใจไว้ว่า แรงจูงใจเป็น สิ่งกระตุ้นสิ่งเร้าหรือสิ่งล่อใจ ทั้งภายในหรือภายนอก ที่บุคคลหรือกลุ่มแสดงออกในรูป

พฤติกรรมโดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อให้บรรลุเป้าหมายที่ตั้งไว้

หลุยส์ จาปาเทค (2535) ได้ให้ความหมายของแรงจูงใจไว้ว่า แรงจูงใจจะต้องสร้างหรือทำให้เกิดความต้องการขึ้นภายใน ซึ่งความต้องการนี้จะพลังไปก่อให้เกิดการกระทำหรือพฤติกรรมของอินทรีย์นั้น ๆ ทั้งในสภาวะรู้ตนและไม่รู้ตน

จากที่กล่าวมาข้างต้น พอสรุปความหมายของแรงจูงใจได้ว่า เป็นการกระตุ้น หรือ เร้า เพื่อช่วยให้การกระทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งสำเร็จบรรลุเป้าหมาย มีแนวทางอันแน่นอน ซึ่งอาจจะเกิดจากความต้องการของตัวผู้กระทำเองหรือผู้กระทำได้รับสิ่งเร้าจากภายนอก

ทฤษฎีแรงจูงใจ

1. ทฤษฎีความต้องการความสุขส่วนตัว (Hedonistic Theory) ทุกคนมีความต้องการแสวงหาความสุขส่วนตัว ลักษณะความต้องการแสวงหาความสุข จึงเป็นแรงจูงใจ หรือตัวเร้าที่ทำให้บุคคลได้มีการกระทำ หรือแสดงพฤติกรรมต่าง ๆ ออกมา แต่ลักษณะการแสดงออกของพฤติกรรมในแต่ละบุคคลนั้นมีการแสดงออกมาแตกต่างกัน

(อบรม สนิทบาล. ม.ป.ป. : 50)

2. ทฤษฎีสัญชาตญาณ (Instinctual Theory) สัญชาตญาณเป็นสิ่งที่ติดตัวคนมาตั้งแต่กำเนิด ทำให้บุคคลมีปฏิกิริยาตอบสนองต่อสิ่งเร้าต่าง ๆ โดยไม่จำเป็นจะต้องมีการเรียนรู้ สัญชาตญาณจึงเป็นปฏิกิริยาที่มีผลต่อแรงจูงใจให้บุคคลได้กระทำพฤติกรรมต่าง ๆ ลักษณะของสัญชาตญาณมีหลายประเภทคือ สัญชาตญาณเกี่ยวกับการดำรงชีวิต เมื่อร่างกายอยู่ในสภาวะที่ไม่สมดุล ความไม่สมดุลทางด้านร่างกายจะเป็นตัวเร้าหรือเป็นแรงจูงใจให้ร่างกายมีพฤติกรรมต่าง ๆ เกิดขึ้น อันเป็นผลทำให้บุคคลสามารถดำรงชีวิตต่อไปได้ สัญชาตญาณเกี่ยวกับความตาย บุคคลมักจะเกรงกลัวว่าตนจะถึงแก่ความตายทำให้สนใจสุขภาพของตนเอง สัญชาตญาณทางสังคม บุคคลย่อมจะมีการเรียนรู้ มีการลอกเลียนแบบจากประสบการณ์ตามสภาพสังคมของแต่ละแห่ง ทำให้สัญชาตญาณทางสังคมของแต่ละบุคคลมีความแตกต่างกัน (สุชาติ สุธรรมรักษ์. 2531: 184)

3. ทฤษฎีแรงขับ (Drive Theory) พฤติกรรมและการกระทำของคนมีส่วนสัมพันธ์กับแรงขับภายในของแต่ละคน แรงขับมีลักษณะที่สำคัญ 2 ลักษณะ คือ แรงขับภายในร่างกายเป็นแรงขับที่เกิดจากความต้องการของร่างกาย และแรงขับภายนอกเป็นแรงขับที่เกิดจากความต้องการทางด้านสติปัญญา อารมณ์ และสังคม ซึ่งลักษณะดังกล่าวจะมีผลทำให้คนมีพฤติกรรมที่ต่างกัน แรงขับสามารถแยกได้คือ แรงขับเพื่อการอยู่รอดของชีวิต แรงขับฉุกเฉิน แรงขับเพื่อการสืบพันธุ์ และแรงขับเพื่อการศึกษา บุคคลจะต้องมีแรงขับเพื่อการอยู่รอดของชีวิตก่อน (โยธิน ศันสนยุทธ. 253 : 150)

4. ทฤษฎีความคาดหวัง (The Theory of Expectancy) ทฤษฎีนี้อธิบายว่า ถ้าความคาดหวังกับสิ่งที่ได้รับแตกต่างกันมาก คนเราจะเกิดความผิดหวังหมดกำลังใจ การจัด

ความคาดหวังหรือการตั้งจุดมุ่งหมายของคนเรา ให้อยู่ในระดับความสามารถที่เขาจะทำได้สำเร็จ จะทำให้คนมีกำลังใจที่จะทำกิจกรรมให้สำเร็จตามความมุ่งหมาย จะเห็นได้ว่าในทฤษฎีนี้ ความเข้าใจหรือการคาดคะเนเหตุการณ์ล่วงหน้า เป็นสิ่งตัดสินหรือประเมินค่าพฤติกรรมที่บุคคลแสดงออกมา นั่นคือพฤติกรรมที่ได้รับการจูงใจให้แสดงออกมา ขึ้นอยู่กับการประเมินผลพฤติกรรมที่เคยแสดงออกมา (Hilgard. 1962: 252)

5. ทฤษฎีลำดับขั้นแรงจูงใจของมาสโลว์ (Maslow) เป็นทฤษฎีที่มีชื่อเสียงของ อับราฮัม เอช มาสโลว์ (Abraham H. Maslow ; อ้างอิงจาก สมบัติ กาญจนกิจ. 2534) เป็นนักจิตวิทยาได้พัฒนาทฤษฎีการจูงใจของมนุษย์ โดยมีแนวคิดที่ว่า ความต้องการของมนุษย์มีเป็นขั้นตอน และความต้องการของมนุษย์มีสมมุติฐาน 4 ประการ คือ

1. เมื่อคนเราได้รับการตอบสนองความต้องการ หรือเกิดความพึงพอใจแล้ว ความต้องการนั้นจะไม่เป็นแรงจูงใจหรือตัวกระตุ้นอีกต่อไป
2. ความต้องการของคนเรามีมากสลับซับซ้อน ทำให้มีผลต่อการแสดงออก พฤติกรรมของบุคคล
3. ความต้องการในระดับสูงจะไม่เกิดขึ้น ถ้าหากความต้องการในระดับที่ต่ำกว่า ยังไม่ได้รับการตอบสนอง
4. กรรมวิธีต่างๆ ที่สลับซับซ้อนจะมีในความต้องการที่สูงกว่า และจะได้รับการตอบสนองมากกว่าความต้องการในระดับต่ำกว่า

ทฤษฎีแรงจูงใจลำดับความต้องการ แบ่งออกเป็นระดับต่าง ๆ โดยเรียงจากความ ต้องการพื้นฐาน จนถึงความต้องการขั้นสูงสุด ดังต่อไปนี้

1. ขั้นตอนพื้นฐานหรือขั้นตอนของความต้องการทางกาย (Physiological & Biological Needs) เป็นความต้องการพื้นฐานของบุคคลแต่ละคน ได้แก่ อาหาร ยา เสื้อผ้า เครื่องนุ่งห่ม และที่อยู่อาศัย ส่วนใหญ่ของเวลาของบุคคลแต่ละคนจะถูกใช้ไปเพื่อ ความต้องการเหล่านี้ จนกระทั่งพวกเขาพอใจเขาจึงแสวงหาความต้องการในลำดับต่อไป เช่น ถ้าเขายังมีความหิวเขาก็จะยังไม่สนใจความต้องการอื่น แต่ถ้าเมื่อใดความหิวได้รับการตอบสนองหรือให้ได้รับความต้องการอย่างอื่นตามมา เขาก็จะยังสนใจความต้องการอื่น
2. ความต้องการทางด้านความมั่นคงปลอดภัย (Security & Safety Needs) ความต้องการทางด้านนี้รวมถึง ความปลอดภัย ความมั่นคง และการปราศจากความเจ็บปวด ขู่เข็ญคุกคาม หรือความเจ็บไข้ได้ป่วย เมื่อความต้องการนี้ยังไม่ได้รับการตอบสนองหรือได้รับความพึงพอใจ พวกลูกจ้างคนงานจะวิตกกังวลหมกมุ่นอยู่กับความต้องการเหล่านี้อยู่ เมื่อเป็นเช่นนั้นงานใด ๆ ก็ตามที่สนับสนุนส่งเสริมความมั่นคงปลอดภัย และปกป้องคุ้มครองในระยะยาวจะได้รับยกย่อง หรือพิจารณาว่ามีคุณค่า ถ้าความต้องการนี้เป็นความต้องการที่สำคัญที่สุดสำหรับลูกจ้าง คนงาน

3. ความต้องการทางด้านความรัก (Sense of Belonging & Love Needs)

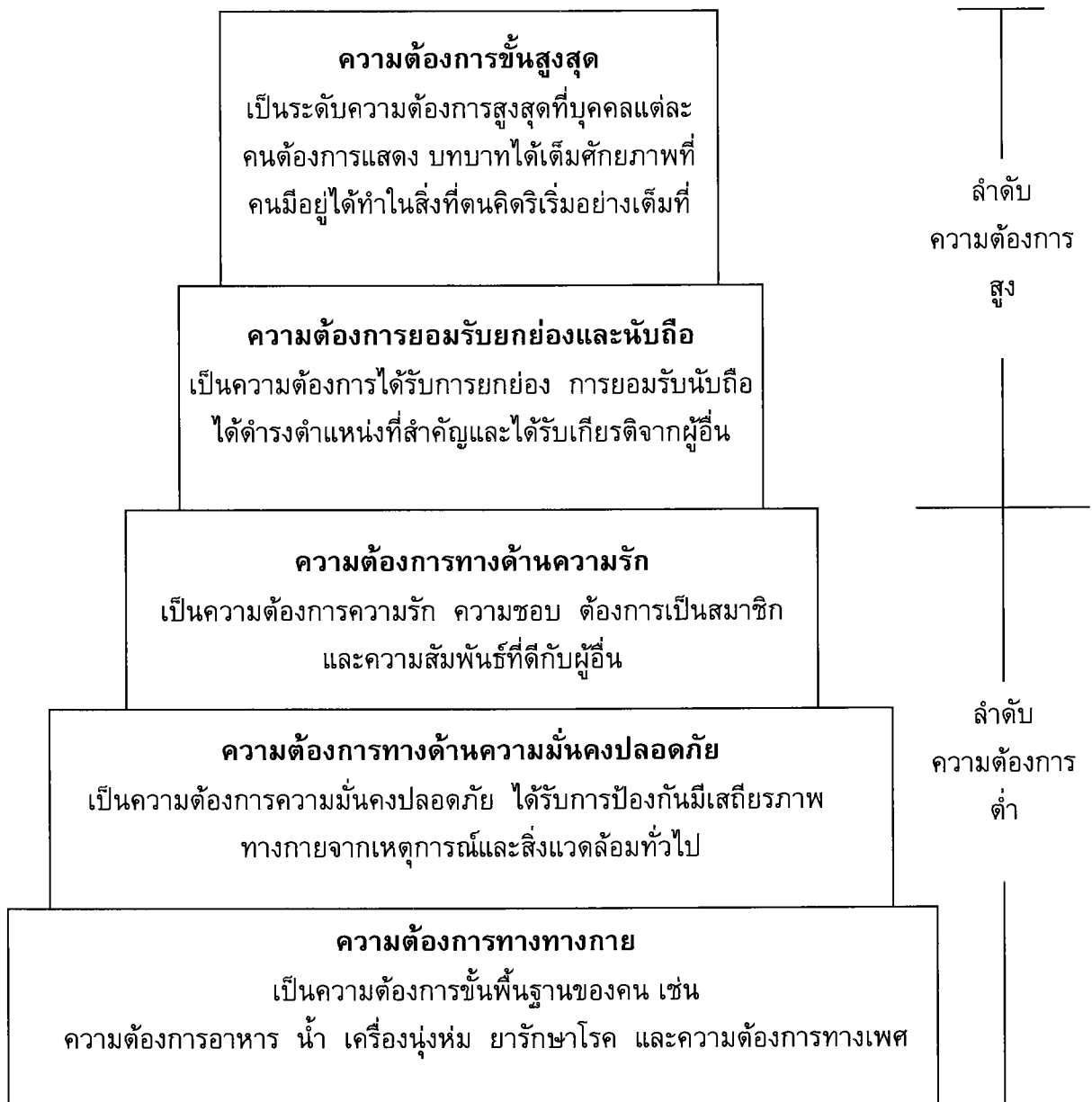
ความต้องการทางด้านนี้รวมเอามิตรภาพ ความรัก และการเป็นเจ้าของไว้ด้วย เมื่อความต้องการทางกายและความต้องการทางด้านความมั่นคงปลอดภัย ได้รับการตอบสนองความต้องการทางด้านความรักจะเกิดขึ้นตามมา และจะทำหน้าที่กระตุ้นจิตใจบุคคล ถ้าความต้องการอันนี้ไม่ได้รับการตอบสนอง อาจจะมีผลกระทบต่อสุขภาพทางด้านจิตใจของลูกจ้างคนงาน

4. ความต้องการการยอมรับ ยกย่อง และนับถือ (Esteem Recognition & Respect Needs)

ความต้องการอันนี้จะรวมเอาทั้งความรู้สึกส่วนตัวในความสำเร็จ และการตระหนักรู้หรือการได้ยอมรับนับถือจากบุคคลอื่น พวกเขาสนใจเกี่ยวกับความสำเร็จ ชื่อเสียง ความมีเกียรติ โอกาสที่จะได้รับการส่งเสริมสนับสนุน ความต้องการในเรื่องความเป็นเลิศ ความเชี่ยวชาญ ในการแก้ไขปัญหา ความต้องการในเรื่องทักษะหรือความชำนาญ และความเป็นอิสระ เป็นความรู้สึกส่วนตัวหรือความรู้สึกภายในที่จะเป็นเครื่องชี้การมีชื่อเสียงของตนเอง ในเรื่องของความต้องการ ในเรื่องการยอมรับ นับถือ ความมีเกียรติ การได้รับการยอมรับจากคนอื่น เป็นเครื่องชี้ภายนอก การมีชื่อเสียงของบุคคลกล่าวได้ว่า สถานภาพของบุคคลหนึ่งได้บรรลุความต้องการที่ประสบความสำเร็จในความต้องการอันนี้ จะมีความรู้สึกว่าคุณค่า มีความสามารถพอเพียงและมีความเชื่อมั่นในตนเองและขณะเดียวกัน ถ้าความต้องการอันนี้ไม่สามารถบรรลุผล อาจนำไปสู่ความรู้สึกท้อแท้

5. ความต้องการความสำเร็จขั้นสูงสุด (Self Actualization Needs)

ความต้องการอันนี้เป็นความต้องการขั้นสุดยอดของมนุษย์ หลังจากได้รับการตอบสนองความต้องการขั้นต่าง ๆ แล้ว บุคคลใดบุคคลหนึ่งที่บรรลุความต้องการนี้ จะรู้สึกยอมรับตัวเองและคนอื่น จะพบความสามารถในการแก้ไขปัญหาเพิ่มขึ้น จะรู้สึกว่าตนเองมีความไม่ลำเอียงเพิ่มขึ้นและมีความปรารถนาในเรื่องความสันโดษ (A Desire for Privacy)

ภาพประกอบ 1 ทฤษฎีลำดับขั้นแรงจูงใจของมาสโลว์ (Maslow)

ทฤษฎีความต้องการตามหลักการของเมอร์เรย์ (อารี พันธ์มณี 2534 : 189 – 192 ; อ้างอิงจาก Murray. n.d.) เมอร์เรย์มีความคิดเห็นว่า ความต้องการนี้ บางครั้งเกิดขึ้นเนื่องจากแรงกระตุ้นภายในของบุคคล และบางครั้งอาจเกิดความต้องการอันเนื่องมาจากสภาพสังคมหรือแรงกระตุ้นภายนอกก็ได้ หรืออาจกล่าวได้ว่า ความต้องการเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นอันเนื่องมาจากสภาพร่างกายและสภาพทางจิตใจนั่นเอง ความต้องการตามหลักการของเมอร์เรย์ (Murray) สามารถสรุปได้ดังนี้

1. ความต้องการที่จะเอาชนะด้วยการแสดงความก้าวร้าวออกมา (Need for Aggression) เป็นความต้องการที่จะเอาชนะผู้อื่น เอาชนะสิ่งขัดขวางทั้งปวงด้วยความรุนแรง มีการต่อสู้ การแก้แค้น การทำร้ายร่างกายหรือการฆ่าฟันกัน เช่น การพูดประชดประชันกับเพื่อนที่ไม่ชอบ เป็นต้น

2. ความต้องการที่จะเอาชนะฟันฝ่าอุปสรรคต่าง ๆ (Need for Counteraction) เป็นความต้องการที่จะฟันฝ่าอุปสรรค ความล้มเหลวต่าง ๆ ด้วยการสร้างความพยายามขึ้น เช่น เมื่อได้รับคำดูถูก ดูหมิ่น ผู้ที่ได้รับจะเกิดความพากเพียรพยายามเอาชนะคำสบประมาทจนประสบผลสำเร็จ เป็นต้น

3. ความต้องการที่จะยอมแพ้ (Need for Abasement) เป็นความต้องการที่ยอมแพ้ยอมรับผิด ยอมรับคำวิพากษ์วิจารณ์ หรือยอมรับการลงโทษ เช่น การเผาตัวตายเพื่อประท้วง การปกครอง เป็นต้น

4. ความต้องการป้องกันตนเอง (Need for Defense) เป็นความต้องการที่ป้องกันตนเองจากคำวิพากษ์วิจารณ์ การตำหนิติเตียนซึ่งเป็นการป้องกันทางด้านจิตใจพยายามหาเหตุผลมาอธิบายการกระทำของตน มีการป้องกันตนเองเพื่อให้พ้นผิดจากการกระทำต่าง ๆ ทั้งปวง

5. ความต้องการเป็นอิสระ (Need for Autonomy) เป็นความต้องการจะเป็นอิสระจากสิ่งกีดขวางทั้งปวง ต้องการที่จะต่อสู้ดิ้นรนเพื่อเป็นตัวของตัวเอง

6. ความต้องการความสำเร็จ (Need for Achievement) เป็นความต้องการที่จะกระทำสิ่งต่าง ๆ ที่ยากลำบากให้ประสบความสำเร็จ พยายามเอาชนะอุปสรรคทั้งปวง เพื่อให้การทำงานของตนประสบความสำเร็จ

7. ความต้องการสร้างมิตรภาพด้านบุคคลอื่น (Need for Affiliation) เป็นความต้องการที่จะทำให้ผู้อื่นรักใคร่ ต้องการรู้จักหรือมีความสัมพันธ์กับบุคคลอื่น มีความซื่อสัตย์ต่อเพื่อนฝูง พยายามสร้างความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับบุคคลอื่น

8. ความต้องการความสนุกสนาน (Need for Play) เป็นความต้องการที่จะแสดงความสนุกสนาน ต้องการหัวเราะเพื่อผ่อนคลายความตึงเครียด มีการสร้างหรือเล่าเรื่องตลกขบขัน มีการพักผ่อนหย่อนใจ มีการเล่นเกมกีฬา เป็นต้น

9. ความต้องการแยกตนเองจากผู้อื่น (Need for Rejection) เป็นความต้องการหรือความปรารถนาของบุคคลในการที่จะแยกตนเองออกจากผู้อื่น มีความรู้สึกยินดีในร้าย

กับบุคคลอื่น ต้องการเมินเฉยจากผู้อื่น

10. ความต้องการความช่วยเหลือจากบุคคลอื่น (Need for Succedanea)
เป็นความต้องการให้บุคคลอื่น มีความสุข เห็นอกเห็นใจ มีความสงสาร ต้องการได้รับความช่วยเหลือ การดูแล คำแนะนำจากบุคคลอื่น

11. ความต้องการความช่วยเหลือจากบุคคลอื่น (Need for Nurturance)
เป็นความต้องการมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมกับบุคคลอื่น โดยการให้ความช่วยเหลือแก่บุคคลที่ไม่สามารถช่วยเหลือตนเองได้ หรือให้ความช่วยเหลือให้บุคคลอื่นพ้นจากภัยอันตรายต่าง ๆ

12. ความต้องการความประทับใจในตนเองให้แก่ผู้อื่น (Need for Exhibition)
เป็นความต้องการให้บุคคลอื่นได้เห็น ได้ยินเกี่ยวกับเรื่องราวของตนเอง ต้องการให้ผู้อื่นมีความสนใจสนุกสนาน แปลกใจ หรือตกใจในเรื่องราวของตน

13. ความต้องการมีอิทธิพลเหนือบุคคลอื่น (Need for Dominance) เป็นความต้องการให้บุคคลอื่นทำตามคำสั่งของตน ทำให้เกิดความรู้สึกว่าตนมีอิทธิพลเหนือกว่าบุคคลอื่น

14. ความต้องการที่จะยอมรับนับถือผู้อื่น (Need for Deference)
เป็นความต้องการการยอมรับการนับถือผู้อื่นที่มีอาวุโสกว่าด้วยความยินดี รวมทั้งนิยมชมชอบในบุคคลที่มีอำนาจเหนือกว่า พร้อมทั้งจะให้ความร่วมมือช่วยเหลือด้วยความยินดี

15. ความต้องการหลีกเลี่ยงความรู้สึกล้มเหลว (Need for Avoidance or Inferiority)
เป็นความต้องการหลีกเลี่ยงให้พ้นจากความอับอาย หลีกเลี่ยงการดูถูก หรือการกระทำต่าง ๆ ที่ทำให้เกิดความละอายใจ

16. ความต้องการที่จะหลีกเลี่ยงจากอันตราย (Need for Avoidance Harm)
เป็นความต้องการหลีกเลี่ยงความเจ็บปวดทางด้านร่างกาย ต้องการได้รับความปลอดภัยจากอันตราย

17. ความต้องการหลีกเลี่ยงจากการถูกตำหนิหรือลงโทษ (Need for Avoidance of Blame) เป็นความต้องการหลีกเลี่ยงการลงโทษ ด้วยการคล้อยตามกลุ่ม หรือยอมรับคำสั่งหรือปฏิบัติตามกฎข้อบังคับของกลุ่ม เพราะกลัวถูกลงโทษ

18. ความต้องการความเป็นระเบียบเรียบร้อย (Need for Orderliness)
เป็นความต้องการจัดสิ่งของต่าง ๆ ให้อยู่ในสภาพที่เป็นระเบียบเรียบร้อย มีความประณีตงดงาม

19. ความต้องการที่จะรักษาชื่อเสียง (Need for Inviolacy) เป็นความต้องการที่จะรักษาชื่อเสียงของตนที่มีอยู่ไว้จนสุดความสามารถ

20. ความต้องการให้ตนเองแตกต่างจากบุคคลอื่น (Need for Contrariness)
เป็นความต้องการให้ตนเองไม่เหมือนกับบุคคลอื่น

นักจิตวิทยาการกีฬาที่เกี่ยวกับทางด้านแรงจูงใจในการกีฬา คือ มอรีน อาร์ ไวส์ (Maureen R. Weiss. 1992) ได้กล่าวเกี่ยวกับแรงจูงใจของนักกีฬา ไว้ดังนี้

แรงจูงใจภายในและแรงจูงใจภายนอก (Intrinsic and Extrinsic Motivational Orientation) พบว่า บุคคลส่วนใหญ่ที่เข้าร่วมกิจกรรมกีฬาและพลศึกษา เพื่อความสนุกสนาน ความสนใจ ความพอใจ และประสบการณ์ในความสามารถของแต่ละบุคคล สิ่งเหล่านี้ เรียกว่าแรงจูงใจภายใน (Intrinsic Motivational) หรือแรงจูงใจภายในของการเข้าร่วม (Intrinsic Motives for Participation) ส่วนแรงจูงใจภายนอก (Extrinsic Motivational) จะเกิดขึ้นจากพฤติกรรมในการเข้าร่วม เช่น การยอมรับทางสังคม การให้รางวัล และสถานภาพทางสังคม อันที่จริง ไวส์ ได้กล่าวถึงงานวิจัยของแรงจูงใจในการเข้าร่วมในช่วงหลังพบว่า การศึกษาจะครอบคลุมเรื่องของแรงจูงใจภายในและแรงจูงใจภายนอกที่เกี่ยวกับความท้าทายของกีฬา (Challenges of Sport) การปรับปรุงพัฒนาทักษะ (Skill Improvement) ความตื่นเต้น (Excitement and Thrills) และ จุดมุ่งหมายที่ประสบความสำเร็จ (Achievement of Personal Performance Goal) ชัยชนะ (Winning) การได้รับรางวัล (Trophies and Award) ไวส์ ได้พบว่า ทรรศนะของจิตวิทยาสังคม ได้ศึกษาแรงจูงใจใน 2 มุมมอง ดังนี้

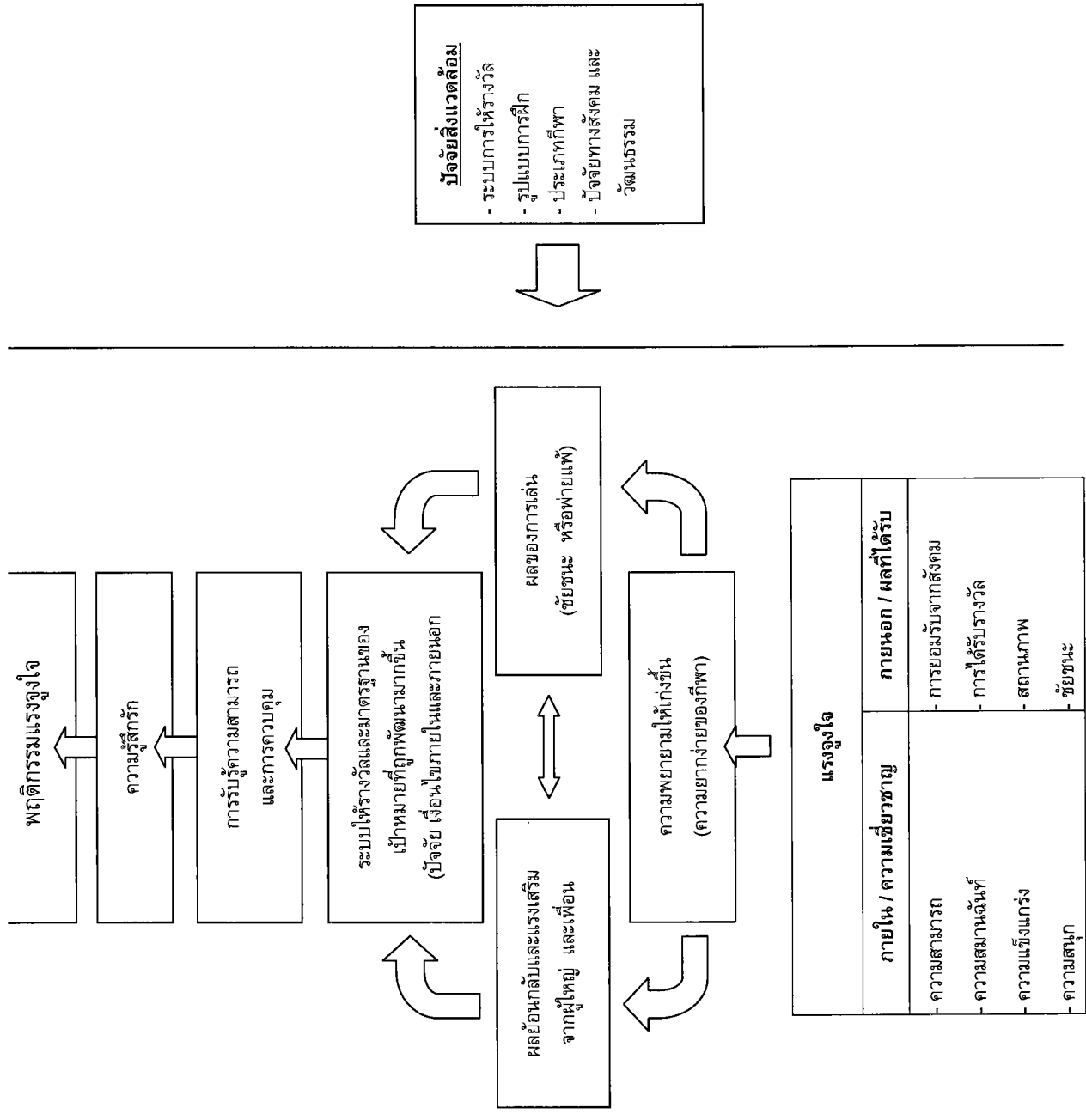
1. แรงจูงใจ ตรวจสอบว่า เป็นตัวแปรที่เป็นผลที่แสดงออกมา (Outcome) ซึ่งจะถูกวัดในรูปของการเลือก ความพยายาม และพฤติกรรมที่ยังคงอยู่ จากเปรียบเทียบแรงจูงใจได้ รับพิจารณาว่า เป็นผลของปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคลและปัจจัยสิ่งแวดล้อม โดย แอลเบอร์แมน (Alberman. 1978) ได้ยกตัวอย่าง เด็กที่เล่นกีฬาแล้วมีการแสดงออกของผู้ฝึกสอนทางบวก (Positive Approach) เช่น กล่าวชมเชย ให้กำลังใจเมื่อกระทำผิด และเทคนิคต่าง ๆ ในการเสริม เด็กเหล่านั้นมักจะต้องการเข้าร่วมเล่นกีฬาในครั้งต่อไป มากกว่าเด็กที่ผู้ฝึกสอนแสดงออกทางบวกลด

2. แรงจูงใจ เป็นปัจจัยความแตกต่างของแต่ละบุคคล โดยคลินท์ และไวส์ (Klinton and Weiss. 1987) พบว่า ความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจในการเข้าร่วมและการรับรู้ในความสามารถ ความสามารถคาดการณ์ผลในการเข้าร่วมในกิจกรรมได้ แรงจูงใจในการเข้าร่วม และแรงจูงใจไม่ทำให้เกิดการเข้าร่วมต่อไป (Participation and Discontinuation Motives) ไวส์ (Weiss) ได้กล่าวว่า การศึกษาว่า ทำไมคนจึงเข้าแข่งขัน และเข้าแข่งขันได้อย่างไร นักจิตวิทยาพยายามเข้าใจว่า ทำไมนักกีฬาแต่ละคนจึงยังคงเข้าร่วมการเล่นกีฬาอยู่ ในทางกลับกันก็ยังสนใจศึกษาว่าปัจจัยอะไรที่ทำให้นักกีฬาเลิกเล่นหรือเลิกในการเข้าร่วมการแข่งขันโดยสิ้นเชิง หรือเข้าร่วมการแข่งขันเป็นบางครั้งบางคราว ในช่วงทศวรรษที่ 1970 ได้มีการสำรวจและศึกษา เรื่องของแรงจูงใจในการเข้าร่วมแข่งขันและการหยุดการเข้าร่วม

ในการแข่งขันอาชีพเช่น แอลเบอร์แมน และวูด (Alberman and Wood. 1976) ได้ศึกษาแรงจูงใจในการเข้าร่วมแข่งขัน ออริกซ์ (Orlick. 1973-1974) ศึกษาเรื่องการไม่สนใจในการเข้าร่วมแชมป์ และฮอนเบอร์สตริกเกอร์ (Sapp and Hauberstricker. 1978) เป็นนักวิจัยกลุ่มแรกที่สนใจศึกษาในเรื่องการเข้าร่วมและไม่เข้าร่วมเล่นกีฬากับกลุ่มคนที่มีลักษณะเดียวกันจำนวนกว่าหนึ่งพันคนที่ทั้งที่เป็นนักกีฬาและไม่เป็นนักกีฬา กูลด์ (Gould. 1982) ได้สรุปภาพล่าสุด

ของการวิจัยในรายการกีฬาเยาวชน และได้วางทิศทางการวิจัยในอนาคตว่า ควรเป็น การศึกษาความสนใจแบบทันทีทันใด และควรมีการศึกษาถึงการเข้าร่วมเล่นและแข่งขัน กีฬา (Participation) และการเลิกเล่นกีฬา (Attrition) ของการเข้าร่วมในการเล่นกีฬาของ เยาวชน กูลด์ (Gould) ตั้งข้อสังเกตว่า งานวิจัยทางจิตวิทยาเกี่ยวกับการแข่งขันกีฬาเยาวชน ได้เอื้อให้เกิดการพัฒนา และขยายขอบเขตของทฤษฎีทางจิตวิทยาเป็นอย่างมาก

จากการศึกษาของ ไวส์ (Wiess, 1992) ได้เสนอรูปแบบของแรงจูงใจในกีฬา (The Mode of Sport Motivation) โดยรูปแบบนี้ จะเริ่มต้นจากแรงจูงใจของแต่ละบุคคลนำไปสู่ ความพยายามที่ให้แก่มากขึ้น (Mastery Attempts) ความสามารถที่แสดงออก (Performance Outcome) ระบบรางวัลและมาตรฐานของเป้าหมายที่ถูกพัฒนาขึ้น (Reward System and Standard of Goal Developed) การรับรู้ถึงความสามารถและการควบคุม (Perception of Competence and Control) ความรู้สึกชอบ (Affective) จนเกิดเป็นพฤติกรรมแรงจูงใจ และ รูปแบบแรงจูงใจนี้ จะมีปัจจัยที่จะทำให้มีผลกระทบต่อพฤติกรรมแรงจูงใจ คือ ปัจจัยความ แตกต่างของบุคคล (Individual Difference Factors) และปัจจัยสิ่งแวดล้อม (Contextual Factors) ซึ่งรูปแบบเป็นดังต่อไปนี้

ภาพประกอบ 2 รูปแบบของ แรงจูงใจในการกีฬา ของไวส์ (Weiss , 1992)

แรงจูงใจ (Motivation Orientation) ของรูปแบบนี้มี 2 แบบ ที่จะอธิบายลักษณะของตัวบุคคล โดยมีความสัมพันธ์กัน คือ แรงจูงใจภายใน (Intrinsic and Mastery) ถือได้ว่าเป็นสิ่งสำคัญในกระบวนการเข้าร่วมอาทิเช่น การพัฒนาความสามารถ (ปรับปรุงทักษะ)

การคบหาสมาคม การมีสมรรถภาพ (ร่างกายแข็งแรง รูปร่างดี) และความสนุกสนานที่ได้รับจากการเล่นกีฬา ในทางกลับกัน แรงจูงใจภายนอก (Extrinsic and Outcome) ถือว่าเป็นผลของการเข้าร่วมการแข่งขัน เช่น การให้สังคมยอมรับ การได้รับรางวัล ชัยชนะ

ความพยายามที่ทำให้เก่งขึ้น (Mastery Attempts) นักกีฬาที่มีแรงจูงใจภายใน (Intrinsic/ Mastery) จะเลือกเล่นกีฬาที่ท้าทายความสามารถ แม้จะยากแต่ก็อยู่ในระดับความสามารถของพวกเขา และพยายามสูงที่สุดที่จะได้รับชัยชนะ ส่วนนักกีฬาที่มีแรงจูงใจภายนอก (Extrinsic/ Outcome) จะเลือกเล่นกีฬาที่ง่าย ๆ หรือไม่ยากเกินไป เพื่อที่จะได้แสดงออกถึงความสามารถสูงสุดของตัวเอง หรือหลีกเลี่ยงการแสดงทักษะที่ไม่ถึงขั้น และการเลือกกีฬาที่ท้าทายมาก ๆ จะเพิ่มความเสี่ยงในการแสดงทักษะที่ต่ำ

ผลของความสามารถ (Performance Outcomes) นักกีฬาที่มีแรงจูงใจภายใน (Intrinsic / Mastery) จะเห็นว่าเขาสามารถเล่นกีฬาให้ได้ใกล้เคียงกับมาตรฐานของนักกีฬา ส่วนนักกีฬาที่มีแรงจูงใจภายนอก (Extrinsic / Outcomes) จะเน้นผลของการแข่งขัน เมื่อเปรียบเทียบกับคู่แข่งคนอื่น เขาจะคิดว่า การชนะแสดงถึงความสามารถสูง การพ่ายแพ้แสดงถึงความสามารถต่ำ ผลย้อนกลับและแรงเสริมจากผู้ใหญ่และเพื่อน (Feedback and Reinforcement by Adults and Peers) ปริมาณของการย้อนกลับและแรงเสริมจากบุคคลที่เกี่ยวข้อง เป็นผลต่อการรับรู้พฤติกรรมของนักกีฬา คุณภาพของพฤติกรรมสื่อสารอาจอ้างถึงพฤติกรรมเลียนแบบ การกล่าวคำชมเชยเมื่อทำได้ดี การช่วยแก้ไขแนะนำเมื่อทำผิดที่เกิดขึ้นจากผู้ฝึกสอน ครู พ่อแม่ เพื่อน จะมีส่วนทำให้การเล่นกีฬาจะคงอยู่ต่อไป ในขณะที่พ่อแม่จะมีบทบาทกับเด็กอายุน้อยจนถึงกลาง ๆ และเพื่อน ๆ จะเพิ่มบทบาทสำคัญขึ้นเรื่อย ๆ เมื่อวัยเด็กตอนปลายจนถึงวัยรุ่น

การพัฒนากระบวนการให้รางวัล และเป้าหมายที่เป็นมาตรฐาน (Development of a Standard of Goals) นักกีฬาที่มีแรงจูงใจภายใน (Intrinsic / Mastery) จะเลือกกีฬาที่ท้าทายเพื่อใช้การปรับปรุงตนเอง และการใช้แรงเสริมจากคนอื่น เพื่อพยายามให้ตัวเองเก่งด้วยตัวของตัวเอง และเขาจะพัฒนาระบบการให้รางวัล และตั้งมาตรฐานของตัวเองจากปัจจัยและเงื่อนไขภายใน ส่วนนักกีฬาที่มีแรงจูงใจภายนอก (Extrinsic / Outcomes) จะเลือกกีฬาที่ท้าทายน้อยกว่าเพื่อชัยชนะโดยเทียบกับคนอื่น การแรงเสริมจากคนอื่นเพื่อผลของการเล่นและพัฒนาระบบการให้รางวัล และเป้าหมายจากปัจจัยภายนอก การพัฒนาขั้นนี้เชื่อมโยงกับ “แหล่งข้อมูล” ที่มีอยู่ในกีฬาแต่ละประเภทและความชอบของแต่ละบุคคล เพื่อที่จะตัดสินความสามารถของตัวเอง

การรับรู้ในเรื่องความสามารถและการควบคุม (Perceptions of Competence and Control) ความสามารถในการรับรู้ (Perceptions of Competence) เป็นโครงสร้างหลักของ ทฤษฎีแรงจูงใจ ระดับที่บุคคลรู้สึกว่าเขาสามารถทำได้ดีหรือไม่ เป็นตัวชี้วัดที่สำคัญมาก ต่อพฤติกรรมการเล่นกีฬาและการเข้าร่วม ส่วนการรับรู้ในการควบคุม (Perceptions of Control) เป็นระดับที่แต่ละคนรู้สึกว่าเงื่อนไขภายนอกหรือภายในที่มีผลต่อการชนะหรือแพ้ ของตนเอง

ความรู้สึกรัก (Affect or Emotion) เกิดจากการเล่นกีฬา ความรู้สึกที่ดีในการเล่นกีฬา ได้แก่ สนุก ร่าเริง ความรู้สึกในแง่ลบ ได้แก่ ความวิตกกังวล เศร้า และนักกีฬาที่มีแรงจูงใจ ภายใน (Intrinsic / Mastery) จะมีความรู้สึกในทางบวกต่อการเล่นกีฬา โดยเขาคำนึงถึงว่า การเล่นกีฬาเป็นกระบวนการเรียนรู้ทักษะทางกีฬา ส่วนนักกีฬาที่มีแรงจูงใจภายนอก (Extrinsic / Outcomes) จะมีความรู้สึกทางบวกก็ต่อเมื่อนักกีฬาได้รับชัยชนะเท่านั้น ปัจจัยนี้ไม่ค่อยได้รับความสนใจจากนักจิตวิทยาการกีฬาเท่าใดนัก แต่ก็ยังเป็นปัจจัยหนึ่งที่เป็นตัวกลางระหว่างการยอมรับตนเองกับแรงจูงใจ

พฤติกรรมแรงจูงใจ (Motivation Behavior) ในที่สุดแล้วเป้าหมายของการพัฒนาทาง จิตวิทยาเชิงบวก คือ การทำให้บุคคลมีพฤติกรรมการเล่นกีฬาที่คงอยู่ หัวข้อเรื่องแรงจูงใจ จึงมีส่วนจำเป็นต่อการค้นหาวิธีที่จะเพิ่มการเล่นกีฬาที่คงที่ หัวข้อเรื่องแรงจูงใจ จึงมีส่วนจำเป็น ต่อการค้นหาวิธีที่จะเพิ่มการเล่นกีฬาให้มากขึ้น โดยผ่านแรงจูงใจภายใน การมุ่งพัฒนาทักษะให้ เก่งและได้รับความสนุกสนานด้วย นักกีฬาที่มีแรงจูงใจภายใน (Intrinsic / Mastery) จะสนุกกับการ เล่นกีฬา จะรู้สึกว่าตัวเองประสบความสำเร็จ เมื่อเขาสามารถพัฒนาตัวเองให้ถึงมาตรฐาน ของตัวเองที่ตั้งไว้ในกีฬานั้น ๆ ส่วนนักกีฬาที่มีแรงจูงใจภายนอก (Extrinsic / Outcomes) จะคิดถึงความสำเร็จก็ต่อเมื่อตัวเขาเป็นผู้ชนะในการแข่งขันเท่านั้น และพยายามรักษาระดับ การยอมรับความสามารถเอาไว้ คนที่พ่ายแพ้และได้รับประสบการณ์ไม่ดี มีมักจะเลิกกลางคัน (Drop Out)

จากทฤษฎีดังกล่าวทั้งหมดนี้ จัดว่าเป็นทฤษฎีแรงจูงใจและเป็นทฤษฎีที่มีผลต่อ พฤติกรรมหรือการกระทำของบุคคลทั้งสิ้น แต่ละทฤษฎีจะมีพื้นฐานความเชื่อ และ แนวความคิดที่แตกต่างกันออกไป การนำมาใช้เพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุด จึงต้องศึกษา ในหลาย ๆ ทฤษฎีและวิเคราะห์แนวความคิดของแต่ละทฤษฎีให้เข้าใจ

ประเภทของแรงจูงใจ

แรงจูงใจไม่เพียงแต่กระตุ้นให้บุคคลมีพฤติกรรมที่ต่างกันเท่านั้น แรงจูงใจยังเป็นสิ่งที่ ก่อให้เกิดความต้องการ หรือความโน้มเอียงที่จะทำให้บุคคลมีพฤติกรรมมุ่งจุดมุ่งหมายอีก ด้วย จากเหตุผลนี้เองจึงทำให้มีผู้สนใจศึกษาเกี่ยวกับแรงจูงใจเป็นอย่างมาก และได้พยายาม จำแนกประเภทของแรงจูงใจไปตามกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ดังนี้

กมลรัตน์ หล้าสุวรรณ (2528: 236) ได้แบ่งประเภทแรงจูงใจที่อยู่เบื้องหลังของการแสดงออกของพฤติกรรม ออกเป็น 2 ประเภท ดังนี้

1. แรงจูงใจภายใน (Intrinsic Motivation) เป็นภาวะที่บุคคลเห็นคุณค่าของกิจกรรมที่ดี ทำด้วยความเต็มใจ โดยถือว่าการบรรลุในกิจกรรมนั้น ๆ เป็นรางวัลอยู่แล้ว
2. แรงจูงใจภายนอก (Extrinsic Motivation) เป็นภาวะที่บุคคลแสดงพฤติกรรมออกมาเพราะมีสิ่งใดสิ่งหนึ่งมาเร้า ไม่ได้ทำเพื่อความสำเร็จในสิ่งนั้นเลย เช่น การกระทำเพื่อต้องการรางวัล ตำแหน่ง และเกรด เป็นต้น

สุชา จันท์เอม (2527: 101-110) ได้แบ่งทฤษฎีแรงจูงใจตามแหล่งที่มาของแรงจูงใจ ออกเป็น 3 ประเภท ดังนี้

1. แรงจูงใจทางสรีระวิทยา (Physiological Motivation) แรงจูงใจด้านนี้เกิดขึ้นเพื่อสนองความต้องการทางด้านร่างกายทั้งหมด เพื่อให้บุคคลมีชีวิตอยู่ได้ เป็นความต้องการที่จำเป็นตามธรรมชาติของมนุษย์ ได้แก่ ต้องการน้ำ อาหาร ต้องการพักผ่อนและปราศจากโรค เราสามารถวัดระดับความต้องการทางสรีระได้ จากการสังเกตพฤติกรรมการกระทำของคนเรา โดยวัดจากความมากน้อยของการกระทำ การเลือกกระทำ การโต้ตอบสิ่งมาขัดขวาง
2. แรงจูงใจทางจิตวิทยา (Psychological Motivation) มีความสำคัญน้อยกว่าแรงจูงใจทางด้านสรีระวิทยา เพราะจำเป็นในการดำรงชีวิตน้อยกว่า แต่จะช่วยให้เราทางด้านจิตใจจะทำให้มีสุขภาพจิตดีและสดชื่น แรงจูงใจประเภทนี้ ได้แก่ ความอยากรู้อยากเห็นและการตอบสนองต่อสิ่งแวดล้อม ความต้องการความรัก และความเอาใจใส่ใกล้ชิดจากผู้อื่น
3. แรงจูงใจทางสังคมหรือแรงจูงใจที่เกิดจากการเรียนรู้ (Social Motivation) แรงจูงใจชนิดนี้มีจุดเริ่มต้นส่วนใหญ่มาจากประสบการณ์ทางสังคมในอดีตของบุคคล และจุดมุ่งหมายของแรงจูงใจชนิดนี้มีความสัมพันธ์กับการแสดงปฏิกิริยาของบุคคลอื่น ๆ ที่มีต่อเรา แรงจูงใจทางสังคมที่มีความสำคัญต่อการดำเนินชีวิตของคนเรา ได้แก่

3.1 แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (Achievement Motivation) เป็นความปรารถนาของบุคคลที่จะทำกิจกรรมต่าง ๆ ให้ดีและประสบความสำเร็จ ซึ่งได้รับการส่งเสริมมาตั้งแต่วัยเด็ก จากผลของการศึกษาวิจัยพบว่า เด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูอย่างอิสระเป็นตัวของตัวเอง ฝึกหัดการช่วยเหลือตัวเองตามวัย จะเติบโตเป็นผู้ใหญ่ที่มีความต้องการความสำเร็จในชีวิตสูง การฝึกให้บุคคลมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงจึงต้องเริ่มต้นจากครอบครัว

3.2 แรงจูงใจใฝ่สัมพันธ์ (Affiliative Motivation) เป็นแรงจูงใจที่ทำให้บุคคลปฏิบัติตนให้เป็นที่ยอมรับของบุคคลอื่น ต้องการความเอาใจใส่ ต้องการความรักจากผู้อื่น

3.3 แรงจูงใจต่อความนับถือตนเอง (Self-Esteem Motivation) เป็นแรงจูงใจที่บุคคลปรารถนาเป็นที่ยอมรับของสังคม มีชื่อเสียงเป็นที่รู้จักของคนโดยทั่วไป ต้องการได้รับการยกย่องจากสังคม ซึ่งจะนำมาสู่ความนับถือตนเอง

องค์ประกอบที่มีผลต่อแรงจูงใจ

(อารี พันธุ์มณี. 2534 : 192 – 196) แรงจูงใจจัดว่ามีผลต่อการเรียนรู้พฤติกรรมต่าง ๆ ของบุคคลเป็นอันมาก เพราะการที่บุคคลเกิดแรงจูงใจในการที่จะกระทำพฤติกรรมย่อมจะทำให้พฤติกรรมหรือการเรียนรู้ในสิ่งนั้นๆ มีประสิทธิภาพและเรียนรู้ได้อย่างรวดเร็วมากกว่าบุคคลที่ไม่เกิดแรงจูงใจ ลักษณะของแรงจูงใจของบุคคลจึงขึ้นอยู่กับองค์ประกอบดังต่อไปนี้

1. ธรรมชาติของแต่ละบุคคล ทุกคนมีธรรมชาติของตนแตกต่างกับคนอื่น หรือมีลักษณะเป็นเอกลักษณ์ของตนเอง ซึ่งประกอบด้วย

1.1 แรงขับ แรงขับของบุคคลจัดว่า เป็นพื้นฐานเบื้องต้นของการเกิดพฤติกรรมแรงขับ เป็นสภาวะที่เกิดจากความไม่สมดุลภายในร่างกายของมนุษย์ เช่น สภาวะความต้องการอาหาร น้ำ สภาวะความตึงเครียด ความรู้สึกเจ็บปวด เป็นต้น แรงขับเกิดขึ้นได้จากลักษณะ 2 ประการ คือ แรงขับภายในร่างกาย เช่น ความหิว ความกระหาย ความง่วงนอน เป็นต้น และแรงขับที่เกิดจากภายนอกร่างกาย เช่น การได้รับความเจ็บปวดจากสิ่งเร้าภายนอก สภาวะความกดดันจนทำให้เกิดความตึงเครียด

1.2 ความวิตกกังวล ความวิตกกังวลมีผลต่อการเรียนรู้ หรือการกระทำพฤติกรรมความวิตกกังวลจะมีความแตกต่างกันไปในแต่ละบุคคล ขึ้นอยู่กับประสบการณ์และการเรียนรู้ของแต่ละบุคคล เมื่อบุคคลมีอายุเพิ่มมากขึ้น มีประสบการณ์เพิ่มขึ้น ย่อมจะเกิดความวิตกกังวลเพิ่มมากขึ้น เด็กเล็ก ๆ จะไม่มีความวิตกกังวลใจแต่จะมีความกลัว เมื่ออายุเพิ่มมากขึ้นความกลัวจะลดลง กลายเป็นความวิตกกังวลเพิ่มขึ้นมาทันที

2. สถานการณ์ต่าง ๆ ในสิ่งแวดล้อม ย่อมจะส่งผลทำให้บุคคลเกิดแรงจูงใจแตกต่างกัน เป็นต้นว่า ส่งผลให้บุคคลเกิดความสับสนวุ่นวายหรืออื่น ๆ และวัฒนธรรมแต่ละสังคม ย่อมจะส่งผลให้พัฒนาการของผู้เรียนแตกต่างกันด้วย ลักษณะสถานการณ์ต่าง ๆ ที่มีผลต่อแรงจูงใจ ได้แก่

2.1 การแข่งขัน หมายถึง พฤติกรรมของบุคคลที่มีความปรารถนาจะเอาชนะผู้อื่น ต้องการทำให้ตนมีสภาพการณ์ดีขึ้น ลักษณะการแข่งขันมีลักษณะที่สำคัญ 2 ลักษณะ คือ การแข่งขันกับตนเองเป็นการแข่งขันที่ทำให้ตนเองดีขึ้นด้วยความเต็มใจ และความต้องการของตนไม่มีใครมาบังคับ การแข่งขันกับบุคคลอื่น เป็นความรู้สึกที่ต้องการเอาชนะบุคคลอื่น ให้ตนอยู่เหนือกว่าคนอื่น มักจะพยายามทำทุกวิถีทางเพื่อให้ตนชนะผู้อื่นเสมอ

2.2 ความร่วมมือ หมายถึง แรงจูงใจที่มีความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดกับแรงผลักดันทางสังคม มีพฤติกรรมแบบประนีประนอม ให้ความร่วมมือช่วยเหลือ เป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันเพื่อให้งานหรือพฤติกรรมที่มุ่งปรารถนาสำเร็จลุล่วงไปด้วยดี ฉะนั้นความร่วมมือของบุคคลจึงจัดว่าเป็นแรงจูงใจที่สำคัญที่ทำให้บุคคลเกิดพฤติกรรมต่าง ๆ ขึ้น

2.3 การตั้งจุดมุ่งหมาย หมายถึง การที่บุคคลได้มีการตั้งจุดมุ่งหมายในชีวิตไว้ มีผลทำให้บุคคลมีความพยายามที่จะกระทำสิ่งต่าง ๆ เพื่อให้บรรลุจุดมุ่งหมายที่ตนตั้งไว้ แต่ในบางครั้งแม้จะมีการตั้งจุดมุ่งหมายไว้ บุคคลก็ไม่สามารถกระทำเพื่อให้บรรลุจุดมุ่งหมายที่ตนตั้งไว้ได้ ด้วยเหตุนี้การตั้งจุดมุ่งหมายในชีวิตจึงเป็นแรงจูงใจในการแสดงพฤติกรรมต่าง ๆ ลักษณะของการตั้งจุดมุ่งหมายมี 2 ลักษณะ คือ

2.3.1 การตั้งจุดมุ่งหมายรวม เป็นจุดมุ่งหมายที่มักจะมีจุดมุ่งหมายย่อย ๆ มาเกี่ยวข้อง เช่น การตั้งจุดมุ่งหมายของชีวิตว่า จะเป็นนักวาดรูปที่มีชื่อเสียงของโลกแต่ขณะนี้ อายุยังน้อยจึงมีเป้าหมายย่อย ๆ หลายจุดมุ่งหมายมารวมกันคือ จะวาดรูปให้ชนะการแข่งขัน จะวาดรูปให้ได้รับคำชมจากครู จะวาดรูปให้เพื่อน ๆ ยอมรับ

2.3.2 การตั้งจุดมุ่งหมายระยะไกล เพื่อจุดมุ่งหมายใดจุดมุ่งหมายหนึ่ง โดยเฉพาะ การตั้งจุดมุ่งหมายระยะไกลจะเกิดขึ้นกับคนที่มีวุฒิภาวะทางด้านสมองพอสมควร จะไม่เกิดในเด็กเล็ก

2.4 การตั้งความทะเยอทะยาน เป็นการตั้งความหวังสูงไว้และมีความพยายาม มุมนะอย่างมากที่สุดที่จะทำให้สำเร็จ การตั้งความหวังหรือเกิดความทะเยอทะยาน จึงเป็นแรงจูงใจ ที่ผลักดันให้เกิดพฤติกรรมขึ้น ถ้าบุคคลตั้งความทะเยอทะยานไว้สูงเกินความสามารถของตนเองจะทำให้บุคคลเกิดความล้มเหลวได้ง่าย ทำให้ไม่มีแรงจูงใจในการทำงานนั้น ๆ หรือเกิดความท้อถอย หรือถ้าตั้งความหวังไว้ต่ำกว่าความสามารถก็ไม่มีแรงจูงใจพอที่จะกระทำ เพราะว่าตน ประสบความสำเร็จในงานนั้น ๆ ง่ายเกินไป ความยากง่ายของงานจึงส่งผลต่อแรงจูงใจ

แรงจูงใจกับการเล่นกีฬา

แรงจูงใจนับว่ามีบทบาทสำคัญมากต่อการเล่น การเตรียมทีม และการฝึกซ้อมกีฬา นักจิตวิทยาการกีฬาให้ทัศนะต่อแรงจูงใจแตกต่างกัน สรุปแล้วพอจะกล่าวได้ว่า แรงจูงใจ เป็นกระบวนการที่มีอยู่ในตัวนักกีฬาเองแต่ละคน ซึ่งพร้อมที่จะได้รับการกระตุ้นจากภายนอก ให้มีกำลังแรงขึ้น เพื่อให้อยากกระทำสิ่งนั้น ๆ มากขึ้น หมายความว่า นักกีฬาทุกคน ต่างก็มีแรงจูงใจภายในตัวเองอยู่แล้ว หน้าที่ของผู้ฝึกสอนกีฬามีเพียงแต่ค้นหาวิธีการ ที่จะกระตุ้นจากภายนอก เพื่อให้เกิดกำลังแรงขึ้นอีกเท่านั้น การสร้างแรงจูงใจนี้มีความเกี่ยวข้องกับความต้องการมากที่สุด ความต้องการ (Needs) ดังกล่าวนี้นี้เป็นความต้องการขั้นพื้นฐาน ของมนุษย์ทุกคน ดังนั้นในการฝึกซ้อมกีฬาแต่ละครั้ง หากว่าผู้ฝึกสอนได้สังเกตเห็นถึงความสำคัญเหล่านี้แล้วนำไปใช้ให้เกิดประโยชน์ จะเป็นพื้นฐานในการฝึกซ้อมกีฬาที่ดี และยังสมารถที่จะสร้างแรงจูงใจในระดับสูงขึ้นไปได้อีกด้วย ในการคัดเลือกนักกีฬา เพื่อให้ได้ตัวนักกีฬาตามลักษณะและคุณสมบัติของการเป็นนักกีฬาที่แท้จริงนั้น เทเวศร์ พิริยะพฤษณ์ (2528: 147) ได้กล่าวไว้ว่า ต้องคำนึงถึงแรงจูงใจ (Motivation) ความตั้งใจ หรือความต้องการของนักกีฬานั้นเป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่ง เพราะนักกีฬา

ที่มีความปรารถนาที่จะเล่นกีฬาให้ได้ดีนั้นจะมีแรงจูงใจสูง ซึ่งจะมีผลทำให้นักกีฬานั้น ๆ ทำการฝึกซ้อมอย่างตั้งใจ มีวินัยในตนเอง ขยันขันแข็งในการฝึกซ้อม และ พิชิต เมืองนาโพธิ์ (2534: 44) ได้กล่าวถึงลักษณะนิสัยของนักกีฬาที่จะประสบความสำเร็จไว้ว่า นักกีฬา ต้องมีความกังวลใจน้อย สมาธิดี เชื้อมั่นในตนเอง มองผลงานของตนเป็นเรื่องใหญ่ที่สุด และมีแรงจูงใจมาก ดังนั้นพลังแรงจูงใจจึงเป็นสิ่งที่ผู้ฝึกสอนควรคำนึงถึงเป็นอย่างมาก และเป็นหน้าที่ของผู้ฝึกสอนที่จะต้องหาวิธีการกระตุ้นหรือสร้างแรงจูงใจให้เกิดกับนักกีฬาของตน

แรงจูงใจกับความสำเร็จในการแข่งขันกีฬา

การสร้างแรงจูงใจหรือการสร้างความพึงพอใจให้เกิดขึ้นกับนักกีฬาขณะที่ ทำการฝึกซ้อมนั้น ย่อมเป็นเหตุผลที่สำคัญประการหนึ่งที่จะช่วยให้นักกีฬาประสบความสำเร็จ ในการแข่งขัน จากเหตุผลดังกล่าวนี้เอง ทำให้ผู้ฝึกสอนกีฬาหรือโค้ชทั้งหลาย จึงเปิดโอกาส ให้นักกีฬาที่ตนเองฝึกซ้อมนั้น ได้มีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมต่าง ๆ เช่น ได้มีส่วนร่วม ในการทดลองความสามารถของตนเอง ได้มีส่วนร่วมในการสนุกสนานทั้งภายใน และภายนอกค่ายฝึกซ้อม ตลอดจนมีโอกาสได้เข้าร่วมในการวางแผนการฝึกซ้อมและแข่งขัน บ้างเป็นครั้งคราว เป็นต้น

พิชิต เมืองนาโพธิ์ (2534: 76-77) ได้กล่าวถึงวิธีการสร้างแรงจูงใจเพื่อให้เกิด ความสำเร็จในการแข่งขันกีฬาไว้ว่า

1. ให้นักกีฬาได้รับประสบการณ์แห่งการประสบความสำเร็จทั่วถึงกันในการกีฬา การจัดสภาพแวดล้อมในการกีฬาควรจัดให้นักกีฬาได้รับความสำเร็จ ซึ่งทำให้เพิ่มแรงจูงใจ ในการเล่นกีฬามากยิ่งขึ้น เช่น การลดแป้นบาสเกตบอลในเด็กเล็ก
2. ให้นักกีฬามีโอกาสรับผิดชอบในการตั้งกฎเกณฑ์ในการตัดสินใจ ทำให้นักกีฬา มีโอกาสควบคุมความประพฤติของตนเองและเกิดความรู้สึกสำเร็จ
3. ให้คำชมเชยทั้งคำพูดและท่าทาง และควรใช้บ่อย ๆ ให้นักกีฬาได้รับรู้ ถึงการมีส่วนช่วยเหลือทีม เน้นบทบาทความสำคัญของแต่ละคนที่มีต่อความสำเร็จของทีม ทำให้นักกีฬามีความรู้สึกว่าตัวเองมีค่า
4. การตั้งจุดมุ่งหมายต้องเป็นจุดมุ่งหมายที่เป็นจริงและสามารถทำได้ด้วยความพยายาม มีการประเมิน มีการปรับปรุงว่านักกีฬาได้บรรลุจุดมุ่งหมายแค่ไหน
5. มีการเปลี่ยนแปลงรูปแบบการฝึก ทำให้ไม่เกิดความเบื่อหน่าย ทำให้การฝึกซ้อม เกิดความสนุกสนาน ทำให้นักกีฬาได้ค้นพบสิ่งใหม่ ๆ

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยในต่างประเทศ

วิลลิส (Willis. 1982: 10) ได้ศึกษา ความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจในการแข่งขันกับระดับของการแข่งขัน โดยให้นักกีฬาประเมินตัวเอง และผู้ฝึกสอนประเมินนักกีฬาในการแข่งขัน จุดมุ่งหมายของการศึกษาครั้งนี้ เป็นการตรวจสอบถึงพลังของการกลัวความล้มเหลว และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักกีฬาชาย 33 คน เป็นนักกีฬาหญิง 10 คน เป็นนักกีฬาวอลเลย์บอล บาสเกตบอล กรีฑาลู่และลาน และนักวิ่งทางไกล นักกีฬาทั้งหมดเป็นนักกีฬา ระดับทีม มหาวิทยาลัย นักกีฬาดอบแบบสอบถามตามความคิดเห็น ซึ่งเป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของการแข่งขันกับแรงจูงใจในการเล่นกีฬา ซึ่งออกแบบสอบถามเฉพาะกีฬา มีน้ำหนักคะแนน 3 ระดับ

ผลการศึกษาพบว่า

การประเมินของผู้ฝึกสอนได้ให้ทักษะของกีฬามีความสัมพันธ์มากที่สุดกับระดับของการแข่งขันและระดับของแรงจูงใจ การประเมินตัวเองของนักกีฬา การเข้าร่วมแข่งขัน และพลังแรงจูงใจ คะแนนเป็นตัวแปรที่มีความสำคัญต่อการคาดเดา และพลังแรงจูงใจของนักกีฬาหญิงมีความสัมพันธ์กับ ผู้ฝึกสอน ทักษะและความรู้ ความเข้าใจกับการแข่งขัน เป็นสิ่งชี้บอกถึงระดับแรงจูงใจที่ดีที่สุดในการคาดเดาของผู้ฝึกสอน และแรงจูงใจที่พบเสมอ ๆ คือ ความกลัว

เอลลี่ (Early. 1987 : 93) ได้ศึกษา การปรับตัวและศึกษาความแตกต่างของแรงจูงใจในการเข้าร่วมเล่นกีฬาประเภททีมและประเภทบุคคล เครื่องมือที่ใช้เป็นแบบวัดลักษณะการปรับตัวขั้นพื้นฐานที่สัมพันธ์กับการปรับความประพฤติ และแบบสอบถามวัดแรงจูงใจในการเข้าแข่งขัน กลุ่มตัวอย่าง กลุ่มตัวอย่างเป็นนักกีฬาฟุตบอล นักกีฬาบาสเกตบอล นักกีฬาเทนนิส นักกรีฑาประเภทลู่ นักกีฬากอล์ฟ ผู้ไม่เป็นนักกีฬาและผู้ที่เป็นนักกีฬาครั้งเดียว

ผลการศึกษาพบว่า

แรงจูงใจแตกต่างกันในด้านกลัวความล้มเหลว สมรรถภาพร่างกาย การแจ้งให้ทราบ และการควบคุมระหว่างนักกีฬาประเภททีมและนักกีฬาประเภทบุคคล แต่การปรับตัวไม่ต่างกัน ความสัมพันธ์ระหว่างการปรับตัวขั้นพื้นฐานกับแรงจูงใจในการแข่งขันชี้ให้เห็นว่า ในกีฬาประเภทบุคคลมีความเข้มแต่ไม่มีในกีฬาประเภททีม และพบว่าแรงจูงใจและการปรับตัวของนักกีฬาที่มีความสามารถสูงและต่ำมีความแตกต่างกัน ข้อเสนอแนะเพื่อการพัฒนาลักษณะของบุคคลให้ดีขึ้นนั้น จะมีความเกี่ยวข้องกับการรักษาแรงจูงใจของนักกีฬาแต่ละบุคคลไว้

วอร์เรน (Warren. 1987 ; อ้างอิงจาก พีระเจต ธีรทอง. 2537 : 38) ได้ทำการศึกษา เรื่อง การวิเคราะห์ผลการวิจัยทางด้านแรงจูงใจของนักกีฬา ค.ศ. 1975-1986 จากการศึกษา

ได้รวบรวมรายงานการวิจัย 60 เรื่อง ในระหว่างปี ค.ศ. 1975 - 1983 เพื่อเป็นข้อมูล มาสรุป เป็นทฤษฎีและหลักต่างๆ เพื่อใช้ในการค้นคว้าต่อ ๆ มา

ผลการศึกษาพบว่า

การเข้าร่วมของนักกีฬาในการแข่งขัน มักจะมีความต้องการความสำเร็จ และแรงจูงใจภายนอกมีน้อยกว่าแรงจูงใจภายใน ความสนุกสนานจะเป็นปัจจัยของแรงจูงใจ ในขั้นต้น

กิฟฟุน (Giffune. 1989; อ้างอิงจาก พีระเจต รั้วทอง. 2537: 38) ได้ทำการศึกษาเรื่อง แรงจูงใจในการเข้าร่วมการเล่นกีฬาของโรงเรียนมัธยมศึกษา การศึกษานี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อ ตรวจสอบความสัมพันธ์ของตัวกำหนดแรงจูงใจที่จะเข้าร่วมการแข่งขันโรงเรียนมัธยมศึกษาของ นักกีฬาฟุตบอลกับรักบี้ฟุตบอล และเพื่อที่จะแยกแยะประเภทตัวกำหนดเหล่านั้นให้เป็น หมวดหมู่ ประชากรและกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนและนักกีฬา จำนวน 341 คน

ผลการศึกษาพบว่า นักกีฬาโดยทั่วไปเข้าร่วมการแข่งขันจะมีแรงจูงใจภายใน มากกว่าแรงจูงใจภายนอก

ไวท์ (White. 1990 : 155) ได้ศึกษาลักษณะเฉพาะตัวทางด้านเกี่ยวกับจิตวิทยา และแรงจูงใจในการเล่นกีฬานักกีฬาหญิงระดับมหาวิทยาลัยที่มีความสามารถสูง จุดมุ่งหมาย ของการศึกษานี้ เพื่อทำความเข้าใจทางด้านประชากรศาสตร์ และลักษณะของแรงจูงใจ ในการเข้าร่วมเล่นกีฬา กลุ่มตัวอย่างในการศึกษานี้ เป็นนักกีฬาหญิงจากมหาวิทยาลัย เซาท์อีสเทิร์น ที่ประสบความสำเร็จในรายการการแข่งขันภายในประเทศ กลุ่มตัวอย่าง ได้ตอบแบบสอบถามมาตรฐานซึ่งมี 3 ตอน คือ ประสพการณ์ทางการกีฬา ความคิดเห็น ส่วนตัว และระดับความสนใจทางสังคม จุดสนใจของการศึกษาในขั้นต้นเป็นการศึกษาแรงจูงใจ ในการเล่นกีฬาในของเขต 5 ด้าน คือ ด้านความต้องการเอาชนะด้วยการแสดงออก ทางความก้าวร้าว ความขัดแย้ง ความสามารถ ความร่วมมือทางการแข่งขัน คำถาม เพื่อการวิจัยเป็นแบบเฉพาะเจาะจงที่สำรวจความสัมพันธ์ระหว่างการปรับตัวในทางการกีฬา กับแรงจูงใจในการเล่นกีฬา ความสามารถทางกีฬากับแรงจูงใจในการเล่นกีฬา ความสามารถ ทางกีฬากับการพัฒนาทางการกีฬา แรงจูงใจในการเล่นกีฬากับการพัฒนาทางการกีฬา

ผลการศึกษาพบว่า

แรงจูงใจในการเล่นกีฬามีความสัมพันธ์อย่างมากกับบุคคลและการแก้ไขทางสังคม และการแข่งขัน ความก้าวร้าว ความขัดแย้ง มีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกันความรู้สึกในทางลบ มีความสัมพันธ์ระหว่างการปรับปรุงตัวทางการกีฬาการพิจารณาเป็นพิเศษ ในด้านความก้าว ร้าวและความขัดแย้งมีความสัมพันธ์ระดับสูง ทั้งนักกีฬาประเภททีมและนักกีฬาประเภท บุคคล องค์ประกอบของบุคคลไม่มีความสัมพันธ์กับความสามารถทางการกีฬาและความสนใจ ทางสังคม ไม่มีสิ่งใดชี้ว่า การจัดแก้ไขขององค์ประกอบส่วนบุคคลให้เหมาะสมมีความสัมพันธ์ กับแรงจูงใจในการเล่นกีฬา และแม้ว่านักกีฬาในกลุ่มตัวอย่างของการวิจัยจะมีความสำเร็จ

ในการแข่งขันอย่างสูง เขาก็ยังเห็นคุณค่าของการผสมความร่วมมือและเป็นเครื่องมือสำคัญของการประสบความสำเร็จในการกีฬาและประสบความสำเร็จในการศึกษา

เฟรดริก (Fredrick. 1991 : 1689) ได้ศึกษาวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจในการเข้าร่วม ระดับของการเข้าร่วม และสภาพจิตใจที่แสดงออกมาในขอบเขตของกิจกรรมทางกาย ลักษณะสภาพจิตใจที่แสดงออกมา เช่น การยกย่องตนเอง ความหดหู่ ความกังวลใจ สภาพความเป็นจริงของตนเองและควมมีชีวิตชีวา โดยยึดตามแนวทฤษฎีแรงจูงใจของเดซีและไรอัน (Deci and Ryan. 1985) ได้เสนอความสำคัญของการศึกษา 2 สิ่ง สิ่งแรกเป็นการกระทำที่เชื่อมแรงจูงใจในการเข้าร่วมกับสภาพจิตใจที่แสดงออกมา สิ่งที่สองคือการวัดผลวิธีใหม่ 2 วิธีที่สร้างขึ้น ตัวแปรในการศึกษาครั้งนี้คือ มีเหตุจูงใจในการเข้าร่วมและการวัดควมมีชีวิตชีวา กลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่มคือ กลุ่มผู้ใหญ่ 376 คน กลุ่มนักเรียน 150 คน

ผลการศึกษาพบว่า

เหตุจูงใจในการเข้าร่วมเป็นปัจจัย 3 ส่วนย่อย คือ แรงจูงใจในภายในความสามารถและความสัมพันธ์ของร่างกาย มีการตั้งสมมุติฐานเพื่อทดสอบนัยสำคัญของความสัมพันธ์ที่ค้นพบ ระหว่างตัวแปรย่อยของเหตุจูงใจในการเข้าร่วม ระดับของตัวแปรในการเข้าร่วมและสภาพจิตใจ ที่แสดงออกมา แรงจูงใจในการเข้าร่วมถูกค้นพบว่า ผู้หญิงจะมีคะแนนเฉลี่ยสูงกว่าผู้ชายในเรื่องแรงจูงใจที่สัมพันธ์กับร่างกาย และผู้ชายมีคะแนนเฉลี่ยสูงกว่าในแรงจูงใจด้านความสามารถ แรงจูงใจในการเข้าร่วมเป็นตัวแปรโดยกิจกรรมกลุ่ม ซึ่งมี 3 กลุ่ม คือ กลุ่มกีฬาบุคคล กลุ่มสุขภาพและสมรรถภาพ และกลุ่มกีฬาประเภททีม กลุ่มสุขภาพและสมรรถภาพมีคะแนนเฉลี่ยของแรงจูงใจที่สัมพันธ์กับร่างกายสูงกว่ากิจกรรมกลุ่มอื่น ๆ การศึกษาทางด้านสภาพจิตใจ ควมมีชีวิตชีวา พบว่า มีความสัมพันธ์ทางบวกกันอย่างยกย่องตนเอง และความกังวลใจ การศึกษาเสนอให้เห็นถึงควมมีนัยสำคัญ แสดงว่าแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมทางกายมีความสัมพันธ์กับองค์ประกอบทางด้านจิตใจอย่างมีนัยสำคัญ

มิทเชลล์ (Mitchell. 1992 : 3842) ได้ศึกษาการรับรู้ที่เกิดจากแรงจูงใจภายในและสภาพแวดล้อมของการเรียนในวิชาพลศึกษา โดยศึกษาความสัมพันธ์ของจุดมุ่งหมายสัมฤทธิ์กับแรงจูงใจในการเรียน การศึกษามุ่งตรวจสอบพิสูจน์ระดับของแรงจูงใจภายนอก จากการจัดสภาพแวดล้อมของการเรียนและความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้กับแรงจูงใจอื่น ๆ เช่น จุดมุ่งหมายสัมฤทธิ์ ความสามารถในการรับรู้ของตนเอง แรงจูงใจเหล่านี้ได้รับการยอมรับว่าเป็นตัวสำคัญที่ทำให้ประสบความสำเร็จ กลุ่มตัวอย่างคือ นักเรียน 50 คน ในโรงเรียนระดับกลางโดยให้ตอบแบบสอบถาม จากการวิเคราะห์กราฟของผลการเรียนการสอนพลศึกษา ได้พัฒนาขึ้นและการศึกษาในกลุ่มตัวอย่างที่ใหญ่ขึ้น คือ นักเรียน 622 คน ในการทดสอบความเที่ยงตรงและความเชื่อมั่น

ผลการศึกษาพบว่า

ระดับของแรงจูงใจในการเรียนมีความสัมพันธ์กับจุดมุ่งหมายสัมฤทธิ์อย่างมีนัยสำคัญ การค้นคว้าครั้งนี้ได้อภิปรายในขอบเขตของความเกี่ยวพันสำหรับครูและผู้วิจัยทางพลศึกษา

ทีเจิร์ดส์มา (Tjeerdsma. 1994: 2949) ได้ทำการศึกษาเรื่อง การสำรวจแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในวิชาพลศึกษา จุดมุ่งหมายในการศึกษาครั้งนี้ เพื่อสืบเสาะความสามารถพื้นฐานของ ทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ เพื่ออธิบายถึงการจูงใจและกระบวนการกระทำตามธรรมชาติใน วิชาพลศึกษา กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนระดับหก 49 คน ที่เข้าร่วมในการเรียนวอลเลย์บอล 14 คาบ ในโรงเรียนระดับกลาง

ผลการศึกษาพบว่า

กลุ่มตัวอย่างได้ตอบแบบสอบถามที่ประเมินจุดมุ่งหมาย ที่กำหนดทิศทางของพวกเขาและแรงจูงใจภายใน ในวิชาพลศึกษาเท่ากับทักษะทางกลไกของเขา ความสามารถรับรู้ในการเล่นวอลเลย์บอล การเรียนได้ถ่ายทำเป็นวิดีโอเทปและกำหนดรหัสเพื่อตรวจสอบว่า นักเรียนแต่ละคนเข้ากันได้ตามสัญญาหรือไม่ และอัตราการกระทำระหว่างหน่วยผลแสดงให้เห็นว่า แบบแสดงความคิดเห็นที่กำหนดตั้งขึ้น ไม่ได้อธิบายแรงจูงใจกระบวนการกระทำ ได้เป็นที่พอใจ อย่างไรก็ตามความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญต่าง ๆ ที่มีความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรในแบบถูกทำให้เหมือนกัน การกระทำในวอลเลย์บอลมีความสัมพันธ์กันทางบวกกับการรับรู้ความสามารถทางทักษะกลไก การรับรู้ความสามารถทางทักษะกลไก มีความสัมพันธ์กันทางบวกกับความสามารถทางกีฬา วอลเลย์บอล ขณะที่ความสามารถในการรับรู้ทั้งหมดมีความสัมพันธ์ทางบวกกับแรงจูงใจภายใน ความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญได้ค้นพบระหว่างจุดมุ่งหมายของการแนะนำแนวทางและตัวแปรคงที่ เป็นตัวสมทบทางบวกระหว่างงานแนะนำแนวทางของแรงจูงใจภายใน ผลของเนื้อหา รวมทั้งความพอใจ ลักษณะของการจัดสภาพทั่ว ๆ ไป ของวิชาพลศึกษา การจัดบรรยากาศโดยครู (แบบของงาน การจัดการ และผลสะท้อนกลับ) แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนได้ถูกนำมาอภิปราย

งานวิจัยในประเทศ

พิชัย ผิวคราม (2533 : บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาและเปรียบเทียบแรงจูงใจที่มีอิทธิพลต่อการเป็นนักกีฬาทีมชาติของนักกีฬาชาย นักกีฬาหญิง ประเภทบุคคลและประเภททีมที่เข้าร่วมในการแข่งขันกีฬาเอเชียนเกมส์ครั้งที่ 15 ณ ประเทศมาเลเซีย เครื่องมือที่ใช้เป็นแบบสอบถามเพื่อวัดแรงจูงใจในทางด้านความรัก ความถนัดและความสนใจ ความคิดเห็นส่วนตัว บุคคลที่เกี่ยวข้อง สุขภาพอนามัย ความมีเกียรติยศชื่อเสียง รายได้ และผลประโยชน์เกื้อกูล และโอกาสที่จะได้รับความก้าวหน้าในอนาคต กลุ่มประชากรเป็นนักกีฬาทีมชาติชาย จำนวน 228 คน หญิง จำนวน 146 คน รวมทั้งสิ้น จำนวน 374 คน

ผลการศึกษาพบว่า

1. นักกีฬาที่ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นนักกีฬาเพศชาย มีอายุระหว่าง 21 - 25 ปี มีภูมิลำเนาเดิมอยู่ภาคกลาง เป็นนักกีฬาประเภทบุคคล มีอาชีพเป็นนักศึกษา และเคยเป็นตัวแทนทีมชาติในการแข่งขันกีฬาซีเกมส์มาแล้ว 1 ครั้ง
2. นักกีฬาทีมชาติทั้งชายและหญิง มีแรงจูงใจในระดับมาก (มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.51- 3.50) ใน 5 ด้าน คือ ด้านความรัก ความคิดเห็นส่วนตัว ความถนัดและความสนใจ สุขภาพอนามัย บุคคลที่เกี่ยวข้อง และความเกียรตินิยมชื่อเสียง ส่วนแรงจูงใจของนักกีฬาที่มีอยู่ในระดับน้อย (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 1.51 – 2.50) ใน 2 ด้าน คือ ด้านรายได้และผลประโยชน์เกื้อกูล และโอกาสที่จะได้รับความก้าวหน้าในอนาคต
3. นักกีฬาชายและนักกีฬาหญิงมีแรงจูงใจในการเป็นนักกีฬาทีมชาติที่ไม่แตกต่างกัน
4. นักกีฬาประเภทบุคคลและประเภททีม มีแรงจูงใจในการเป็นนักกีฬาทีมชาติไม่แตกต่างกัน

วัชร คำเพ็ง (2536: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเกี่ยวกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักมวยไทย ตัวอย่างประชากรเป็นนักมวยไทยอาชีพ จำนวน 60 คน แบ่งออกเป็น 4 กลุ่ม ๑ ละ 15 คน ได้แก่ กลุ่มที่ 1 กลุ่มนักมวยที่มีสัมฤทธิ์ผลในการชกมวยสูงในอดีต 2 กลุ่มนักมวยที่มีสัมฤทธิ์ผลในการชกมวยต่ำในอดีต 3 กลุ่มนักมวยที่มีสัมฤทธิ์ผลในการชกมวยสูงในปัจจุบัน และ 4 กลุ่มนักมวยที่มีสัมฤทธิ์ผลในการชกมวยต่ำในปัจจุบัน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นแบบวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักมวยไทยอาชีพที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีค่าความเที่ยง .74 ไปใช้วัดกับกลุ่มตัวอย่างประชากร นำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์หาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และวิเคราะห์ความแปรปรวนสองทาง

ผลการศึกษาพบว่า

1. แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักมวยไทยอาชีพ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 133.05
2. กลุ่มนักมวยที่มีสัมฤทธิ์ผลในการชกมวยสูง มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงกว่านักมวยที่มีสัมฤทธิ์ผลในการชกมวยต่ำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
3. กลุ่มนักมวยไทยในอดีตและกลุ่มนักมวยไทยในปัจจุบัน มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
4. มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างสัมฤทธิ์ผลในการชกมวยกับสถานภาพของนักมวยไทยต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

พีระเจต รั้วทอง (2536: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาและเปรียบเทียบแรงจูงใจของนักกีฬาประเภทบุคคลและประเภททีม ที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 21 พุทธศักราช 2536 และเปรียบเทียบแรงจูงใจของนักกีฬาที่ประสบความสำเร็จทั้งประเภทบุคคลและประเภททีมในการแข่งขันครั้งนี้ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักกีฬาจำนวน 800 คน แยกเป็นนักกีฬาประเภทบุคคล 400 คน นักกีฬาประเภททีม 400 คน และในจำนวนกลุ่มตัวอย่าง

เป็นกลุ่มนักกีฬาที่ประสบความสำเร็จจำนวน 256 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ แบบวัดแรงจูงใจภายในและแรงจูงใจภายนอกของไวส์ที่มีการแปลเป็นภาษาไทย และหาค่าความเที่ยงตรงโดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ 0.73 นำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์หาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและค่า "ที"

ผลการศึกษาพบว่า

1. นักกีฬาประเภทบุคคลและประเภททีมที่เข้าร่วมการแข่งขันครั้งนี้ มีแรงจูงใจภายในมากกว่าแรงจูงใจภายนอก
2. แรงจูงใจของนักกีฬาทั้งประเภทบุคคลและประเภททีม ในการแข่งขันครั้งนี้มีแรงจูงใจไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
3. นักกีฬาที่ประสบความสำเร็จทั้งประเภทบุคคลและประเภททีม ในการแข่งขันครั้งนี้มีแรงจูงใจภายในมากกว่าแรงจูงใจภายนอก
4. แรงจูงใจของนักกีฬาที่ประสบความสำเร็จทั้งประเภททีมและประเภทบุคคล ในการแข่งขันครั้งนี้มีแรงจูงใจไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 กลุ่มทดลองก่อนและหลังการสอนโดยใช้การแสดงบทบาทสมมุติ พบว่า การสอนโดยใช้บทบาทสมมุติทำให้นักเรียนมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงขึ้น และเมื่อเปรียบเทียบการสอนแบบปกติและการสอนโดยใช้การแสดงบทบาทสมมุติพบว่า การสอนโดยใช้บทบาทสมมุติทำให้นักเรียนมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงกว่าการสอนปกติ

दनय याहोम (2538: บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่องแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬายกน้ำหนักของนักกีฬาหญิงพบว่า การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬายกน้ำหนักของนักกีฬาหญิง กลุ่มตัวอย่างเป็นนักกีฬายกน้ำหนักหญิงที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬายกน้ำหนักที่จัดการแข่งขันขึ้นโดยสมาคมกีฬายกน้ำหนักสมัครเล่นแห่งประเทศไทย และรายการแข่งขันระดับนานาชาติที่ประเทศไทยส่งเข้าร่วมแข่งขันประจำปี พ.ศ.2537 เป็นนักกีฬาระดับเยาวชน 70 คน ระดับประชาชน 82 คน และระดับทีมชาติ 9 คน รวมทั้งสิ้น 161 คน ซึ่งได้มาโดยการสุ่มแบบเจาะจง เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น และนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์โดยแจกแจงความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ผลการศึกษาพบว่า

1. นักกีฬายกน้ำหนักหญิงระดับเยาวชนมีแรงจูงใจเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก 4 ด้านตามลำดับ คือ ด้านสุขภาพอนามัย ด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเอง ด้านโอกาสที่ได้รับความก้าวหน้าในอนาคต และด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง ส่วนแรงจูงใจเฉลี่ยอยู่ในระดับน้อยมี 3 ด้าน ตามลำดับ คือ ด้านรายได้และผลประโยชน์ ด้านความรักความถนัดและความสนใจ และด้านเกียรติยศชื่อเสียง

2. นักกีฬาพยางค์น้ำหนักหญิงระดับประชาชนมีแรงจูงใจเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก 4 ด้าน ตามลำดับคือ ด้านสุขภาพอนามัย ด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเอง ด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง และด้านโอกาสที่จะได้รับความก้าวหน้าในอนาคต ส่วนแรงจูงใจเฉลี่ยอยู่ในระดับน้อย มี 3 ด้าน ตามลำดับคือ ด้านเกียรติยศชื่อเสียง ด้านรายได้และผลประโยชน์ และด้านความรักความถนัดและความสนใจ

3. นักกีฬาพยางค์น้ำหนักหญิงทีมชาติ มีแรงจูงใจเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก 6 ด้าน ตามลำดับ คือ ด้านสุขภาพอนามัย ด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเอง ด้านเกียรติยศชื่อเสียง ด้านโอกาสที่จะได้รับความก้าวหน้าในอนาคต ด้านรายได้และผลประโยชน์ ด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง และมีแรงจูงใจเฉลี่ยอยู่ในระดับน้อย 1 ด้าน คือ ด้านความรักความถนัดและความสนใจ

สุรียั พันธุ์รักษ์ (2541: บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาเรื่อง แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬา จักรยานเสือภูเขา การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อการศึกษาแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬา จักรยานเสือภูเขา ประชากรเป็นนักกีฬาจักรยานเสือภูเขาที่เข้าร่วมการแข่งขันจักรยานเสือภูเขา ที่จัดการแข่งขันขึ้นโดยสถาบันราชภัฏหมู่บ้านจอมบึง จังหวัดราชบุรี โดยการร่วมมือของ สมาคมจักรยานเพื่อสุขภาพ และสมาคมจักรยานสมัครเล่นแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ประจำปี พ.ศ. 2541 ซึ่งเป็นนักกีฬาระดับอายุไม่เกิน 18 ปี 165 คน ระดับอายุทั่วไป 238 คน รวมทั้งสิ้น 403 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล เป็นแบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น และนำข้อมูลที่ได้อามาวิเคราะห์โดยวิธีการแจกแจงความถี่ และหาค่าร้อยละ

ผลการศึกษาพบว่า

1. นักจักรยานเสือภูเขาทั้งหมดมีแรงจูงใจเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก 6 ด้าน ตามลำดับคือ ด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเอง ด้านสุขภาพอนามัย ด้านความรักความถนัดและความสนใจ ด้านรายได้และผลประโยชน์ ด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง และด้านเกียรติยศชื่อเสียง

2. นักจักรยานเสือภูเขาในระดับอายุไม่เกิน 18 ปี มีแรงจูงใจเฉลี่ยอยู่ในระดับ มาก 6 ด้าน ตามลำดับ คือ ด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเอง ด้านความรักความถนัดและ ความสนใจ ด้านสุขภาพอนามัย ด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง ด้านรายได้และผลประโยชน์ และ ด้านชื่อเสียงเกียรติยศ

3. นักกีฬาจักรยานเสือภูเขาในระดับอายุทั่วไปมีแรงจูงใจเฉลี่ยอยู่ในระดับ มาก 6 ด้าน ตามลำดับ คือ ด้านความรักความถนัดและความสนใจ ด้านความคิดเห็น เกี่ยวกับตนเอง ด้านสุขภาพอนามัย ด้านรายได้และผลประโยชน์ ด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง และด้านเกียรติยศชื่อเสียง

กฤษฎา จุลชาติ (2543 : บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาเรื่อง แรงจูงใจในการเล่นกีฬา กอล์ฟ การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาแรงจูงใจในการเล่นกีฬา กอล์ฟ ประชากรและ

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้เป็นเยาวชนชายและเยาวชนหญิง ประชาชนชายและประชาชนหญิง ที่เล่นกอล์ฟ ณ สนามฝึกซ้อม ในกรุงเทพมหานคร จำนวน 10 สนาม กลุ่มตัวอย่างละ 100 คน รวมจำนวน 400 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล เป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น และนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์โดยวิธีแจกแจงความถี่และหาค่าร้อยละ

ผลการศึกษาพบว่า

1. เยาวชนชายที่เล่นกอล์ฟมีแรงจูงใจในการเล่นกีฬากอล์ฟระดับปานกลาง 3 ด้าน ตามลำดับคือ ด้านรายได้และผลประโยชน์ ด้านเกียรติยศชื่อเสียง และด้านความรักความถนัด และความสนใจ มีแรงจูงใจระดับมากที่สุดคือด้านสุขภาพและอนามัย มีแรงจูงใจระดับมากที่สุดคือ ด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองและบุคคลที่เกี่ยวข้อง
2. เยาวชนหญิงที่เล่นกอล์ฟมีแรงจูงใจในการเล่นกีฬากอล์ฟระดับปานกลาง 4 ด้าน ตามลำดับคือ ด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองและบุคคลที่เกี่ยวข้อง ด้านรายได้และผลประโยชน์ ด้านความรักความถนัดและความสนใจ ด้านเกียรติยศชื่อเสียง และมีแรงจูงใจระดับมากที่สุดคือ ด้านสุขภาพและอนามัย
3. ประชาชนชายที่เล่นกอล์ฟมีแรงจูงใจในการเล่นกีฬากอล์ฟระดับปานกลาง 5 ด้าน ตามลำดับ คือ ด้านสุขภาพและอนามัย ด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองและบุคคลที่เกี่ยวข้อง ด้านความรักความถนัดและความสนใจ ด้านเกียรติยศชื่อเสียง และด้านรายได้และผลประโยชน์
4. ประชาชนหญิงที่เล่นกอล์ฟมีแรงจูงใจในการเล่นกีฬากอล์ฟระดับปานกลาง 3 ด้าน ตามลำดับ คือ ด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองและบุคคลที่เกี่ยวข้อง ด้านความรักความถนัดและความสนใจ และด้านรายได้และผลประโยชน์ มีแรงจูงใจระดับมากที่สุด คือ ด้านสุขภาพและอนามัย และมีแรงจูงใจระดับน้อยที่สุด คือ ด้านเกียรติยศชื่อเสียง

บทที่ 3

วิธีการดำเนินการศึกษาค้นคว้า

แหล่งข้อมูลและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักฟุตบอลรุ่นอายุไม่เกิน 12 ปี ที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬานักเรียนสำนักงานพัฒนาการและนันทนาการ กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา ประจำปีการศึกษา 2546 จำนวน 24 ทีม นักกีฬา 432 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการค้นคว้าครั้งนี้เป็นนักฟุตบอลรุ่นอายุไม่เกิน 12 ปี ที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬานักเรียน สำนักงานพัฒนาการกีฬาและนันทนาการ กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา ประจำปีการศึกษา 2546 จำนวน 12 ทีม 216 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มแบบหลายขั้นตอน (Multistage Random Sampling) ตามลำดับดังนี้

1. รอบแรก 24 ทีม เข้ารอบ 16 ทีม ตกรอบ 8 ทีม สุ่มจากทีมตกรอบเอาไว้ 3 ทีม โดยการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) จำนวน 54 คน
2. รอบสอง 16 ทีม เข้ารอบ 8 ทีม ตกรอบ 8 ทีม สุ่มจากทีมตกรอบเอาไว้ 3 ทีม โดยการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) จำนวน 54 คน
3. รอบสาม 8 ทีม เข้ารอบ 4 ทีม ตกรอบ 4 ทีม สุ่มจากทีมตกรอบเอาไว้ 2 ทีม โดยการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) จำนวน 36 คน
4. รอบสี่ 4 ทีม เก็บทั้งหมด 4 ทีม โดยการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) จำนวน 72 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าเป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับเหตุผลที่เป็นแรงจูงใจในการเล่นกีฬา มี 2 ตอน ได้แก่

ตอนที่ 1 สถานภาพทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถามมีลักษณะเป็นแบบตรวจคำตอบ (Check List)

ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามที่วัดแรงจูงใจภายในและภายนอกของไวส์ (Weiss's Intrinsic Extrinsic Motivation Scale) ซึ่งแบบวัดนี้จะแบ่งเป็น 5 ด้านคือ ด้านความท้าทาย ด้านความสนใจ ด้านความเชี่ยวชาญ ด้านความคิดเห็นและการตัดสินใจ และด้านเกณฑ์บรรทัดฐาน ไวส์ (Weiss, 1985) ได้นำแบบวัดไปหาค่าความเที่ยงเท่ากับ 0.60 และ

ค่าความเที่ยงรายด้านในแบบวัดนี้คือ ด้านความท้าทายเท่ากับ 0.81 ด้านความสนใจเท่ากับ 0.61 ด้านความเชี่ยวชาญเท่ากับ 0.64 ด้านความคิดเห็นและการตัดสินใจเท่ากับ 0.64 และ ด้านเกณฑ์บรรทัดฐานเท่ากับ 0.75

ผู้วิจัยได้นำแบบวัดแรงจูงใจภายในและภายนอกของไวส์ (Weiss's Intrinsic Extrinsic Motivation Scale) ที่แปลเป็นภาษาไทยโดย พีรเจต รั้วทอง (2537, หน้า 85-91) ซึ่งเป็นแบบสอบถามที่สร้างขึ้นเพื่อประเมินเกี่ยวกับแรงจูงใจในการเล่นกีฬาของนักกีฬา 5 ด้าน ดังนี้

1. ด้านความท้าทาย ข้อถามจำนวน 5 ข้อ ได้แก่ข้อ 1 6 16 22 และ 28
2. ด้านความสนใจ ข้อถามจำนวน 7 ข้อ ได้แก่ข้อ 3 7 11 13 18 25 และ 30
3. ด้านความเชี่ยวชาญ ข้อถามจำนวน 5 ข้อ ได้แก่ข้อ 2 8 15 24 และ 29
4. ด้านความคิดเห็นและการตัดสินใจ ข้อถามจำนวน 6 ข้อ ได้แก่ข้อ 4 10 12

17 20 และ 21

5. ด้านเกณฑ์บรรทัดฐาน ข้อถามจำนวน 7 ข้อ ได้แก่ข้อ 5 9 14 19 23 26 และ 27

เกณฑ์ค่าเฉลี่ยแบบวัดแรงจูงใจภายในและภายนอกของไวส์ (Weiss's Intrinsic Extrinsic Motivation Scale) ที่แปลเป็นภาษาไทยโดย พีรเจต รั้วทอง (2537, หน้า 85-91)

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 3.01 - 4.00 ถือว่า นักฟุตบอลรุ่นอายุไม่เกิน 12 ปี มีแรงจูงใจภายใน ในการเล่นฟุตบอล

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 2.01 - 3.00 ถือว่า นักฟุตบอลรุ่นอายุไม่เกิน 12 ปี มีแรงจูงใจภายในมากกว่าแรงจูงใจภายนอก ในการเล่นฟุตบอล

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 1.01 - 2.00 ถือว่า นักฟุตบอลรุ่นอายุไม่เกิน 12 ปี มีแรงจูงใจภายนอกมากกว่าแรงจูงใจภายใน ในการเล่นฟุตบอล

ค่าเฉลี่ยต่ำกว่า 1.00 ถือว่า นักฟุตบอลรุ่นอายุไม่เกิน 12 ปี มีแรงจูงใจภายนอกในการเล่นฟุตบอล

ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างเครื่องมือตามขั้นตอน ดังนี้

1. ศึกษาค้นคว้าตำรา เอกสาร และผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อรวบรวมข้อมูล และรายละเอียดต่าง ๆ เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างเครื่องมือ
2. นำแบบสอบถามที่วัดแรงจูงใจภายในและภายนอกของไวส์ มาประยุกต์แก้ไขให้คำถามตรงกับจุดมุ่งหมายของการวิจัย
3. นำแบบสอบถามที่สร้างเสร็จเรียบร้อยแล้ว ไปให้คณะกรรมการควบคุมปริญญาโทพิจารณา ตรวจสอบ เพื่อแก้ไขปรับปรุง
4. นำแบบสอบถามที่แก้ไขแล้วไปให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน พิจารณาตรวจสอบเพื่อหาความเที่ยงตรงเชิงประจักษ์

5. นำแบบสอบถามที่ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบ และแก้ไขมาปรับปรุงข้อความ แล้วให้คณะกรรมการควบคุมปริญญาานิพนธ์พิจารณา

6. นำแบบสอบถามที่แก้ไข ปรับปรุงแล้วไปทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน เพื่อหาความเชื่อมั่น (Reliability) โดยวิธีหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach) 0.87

วิธีดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ขอนหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ถึงสำนักงานพัฒนาการศึกษาและนันทนาการ กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา ผู้ฝึกสอนหรือผู้จัดการทีม ที่ส่งนักกีฬาเข้าร่วมการแข่งขัน ที่เป็นกลุ่มตัวอย่างในครั้งนี เพื่อขอความร่วมมือการเก็บรวบรวมข้อมูล

2. ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง

3. แบบสอบถามที่ได้รับคืนมาตรวจสอบความตรวจสอบความสมบูรณ์ถูกต้อง แล้วนำไปดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลต่อไป

การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล

1. นำผลที่ได้จากแบบสอบถามตอนที่ 1 ซึ่งเป็นข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม มาแจกแจงความถี่และหาค่าร้อยละ แล้วนำเสนอเป็นตารางประกอบความเรียง

2. นำผลที่ได้จากแบบสอบถามตอนที่ 2 หาค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ของคะแนนจากแบบสอบถามแรงจูงใจในการเล่นฟุตบอลของนักฟุตบอล ที่อายุไม่เกิน 12 ปี และนำค่าเฉลี่ยมาเทียบกับเกณฑ์ (พีรเจต ธีวทอง, 2537 หน้า 85-91) ดังนี้

3. เปรียบเทียบแรงจูงใจในการเล่นฟุตบอลของนักฟุตบอลรุ่นอายุไม่เกิน 12 ปี จำแนกตาม สถานภาพภายในทีม เป้าหมายในการแข่งขัน และจุดมุ่งหมายในการเล่นฟุตบอล ด้วยค่าสถิติ t และ F

บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับแรงจูงใจในการเล่นกีฬาของนักฟุตบอล
รุ่นอายุไม่เกิน 12 ปี ดังต่อไปนี้

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

\bar{X}	แทน	คะแนนเฉลี่ย
S.D.	แทน	ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
t	แทน	ค่าสถิติในการแจกแจงแบบ t
F	แทน	ค่าสถิติในการแจกแจงแบบ F
N	แทน	จำนวนคนในกลุ่มตัวอย่าง
P	แทน	ค่าความน่าจะเป็น (Probability)
*	แทน	มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลและแปลความหมายของข้อมูลเกี่ยวกับแรงจูงใจในการเล่นกีฬา
ของนักฟุตบอลรุ่นอายุไม่เกิน 12 ปี แบ่งออกเป็น 3 ตอน ดังต่อไปนี้

ตอนที่ 1 วิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม
โดยการหาค่าความถี่ (Frequency) และร้อยละ (Percentage)

ตอนที่ 2 วิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับแรงจูงใจในการเล่นฟุตบอลของนักฟุตบอลรุ่นอายุ
ไม่เกิน 12 ปี โดยการหาค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

ตอนที่ 3 เปรียบเทียบแรงจูงใจในการเล่นกีฬาของนักฟุตบอลรุ่นอายุไม่เกิน 12 ปี
จำแนกตาม สถานภาพภายในทีม เป้าหมายในการแข่งขัน และจุดมุ่งหมายในการเล่นฟุตบอล
โดยรวม และรายด้าน ด้วยค่าสถิติ t และ F

ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตาราง 1 แสดงจำนวนและร้อยละข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม (N=216)

ข้อมูลทั่วไป	นักฟุตบอลรุ่นอายุไม่เกิน 12 ปี	
	N	%
1. สถานภาพภายในทีม		
ตัวจริง	134	62.00
ตัวสำรอง	82	38.00
2. เป้าหมายในการแข่งขัน		
เข้ารอบ 8 ทีมสุดท้าย	48	8.30
เข้ารอบ 4 ทีมสุดท้าย	52	24.10
เข้าชิงชนะเลิศ	146	67.60
3. จุดมุ่งหมายในการแข่งขันฟุตบอล		
เพื่อพัฒนาทักษะฟุตบอล	153	70.80
เพื่อต้องการชัยชนะ	49	22.70
เพื่อความสนุกสนาน	12	5.60
อื่น ๆ	2	0.90
รวม	216	100

จากตาราง 1 แสดงว่า นักฟุตบอลรุ่นอายุไม่เกิน 12 ปี เป็นนักฟุตบอลตัวจริงจำนวน 134 คน คิดเป็นร้อยละ 62.00 เป็นนักฟุตบอลตัวสำรอง จำนวน 82 คน คิดเป็นร้อยละ 38.00 เป้าหมายในการแข่งขันเข้ารอบ 8 ทีมสุดท้าย จำนวน 48 คน คิดเป็นร้อยละ 8.30 เข้ารอบ 4 ทีมสุดท้าย จำนวน 52 คน คิดเป็นร้อยละ 24.10 และเข้าชิงชนะเลิศ จำนวน 146 คน คิดเป็นร้อยละ 67.60 จุดมุ่งหมายในการเล่นฟุตบอลเพื่อพัฒนาทักษะฟุตบอล จำนวน 153 คน คิดเป็นร้อยละ 70.80 เพื่อต้องการชัยชนะ จำนวน 49 คน คิดเป็นร้อยละ 22.70 เพื่อความสนุกสนาน จำนวน 12 คน คิดเป็นร้อยละ 5.60 และอื่น ๆ จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 0.90

ตอนที่ 2 การวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับแรงจูงใจในการเล่นฟุตบอลของนักฟุตบอลรุ่นอายุไม่เกิน 12 ปี โดยการวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ย และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ตาราง 2 แสดงค่าเฉลี่ยและค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของแรงจูงใจในการเล่นฟุตบอลของนักฟุตบอลรุ่นอายุไม่เกิน 12 ปี (N = 216)

แรงจูงใจรายด้าน	\bar{X}	S.D.	ลักษณะของแรงจูงใจ
1. ด้านความท้าทาย	3.09	0.53	ภายใน
2. ด้านความสนใจ	2.77	0.45	ภายในมากกว่าภายนอก
3. ด้านความเชี่ยวชาญ	2.31	0.57	ภายในมากกว่าภายนอก
4. ด้านความคิดเห็นและการตัดสินใจ	3.03	0.47	ภายใน
5. ด้านเกณฑ์บรรทัดฐาน	2.68	0.42	ภายในมากกว่าภายนอก
รวม	2.78	0.22	ภายในมากกว่าภายนอก

จากตาราง 2 แสดงว่า แรงจูงใจในการเล่นฟุตบอลของนักฟุตบอลรุ่นอายุไม่เกิน 12 ปี โดยรวมพบว่า แรงจูงใจในการเล่นฟุตบอลเป็นแรงจูงใจภายในมากกว่าภายนอก มีค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 2.78 และ 0.22 ตามลำดับ เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า แรงจูงใจด้านความท้าทาย กับด้านความคิดเห็นและการตัดสินใจ เป็นแรงจูงใจภายใน มีค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 3.09 และ 0.53 กับ 3.03 และ 0.47 ตามลำดับ ส่วนด้านความสนใจ ด้านความเชี่ยวชาญ และด้านเกณฑ์บรรทัดฐาน เป็นแรงจูงใจภายในมากกว่าภายนอก มีค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 2.77 0.45 2.31 0.57 และ 2.68 0.42 ตามลำดับ

ตาราง 3 แสดงค่าเฉลี่ยและค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของแรงจูงใจในการเล่นฟุตบอลของนักฟุตบอลตัวจริง (N=134)

ด้านแรงจูงใจ	ตัวจริง		ลักษณะแรงจูงใจ
	\bar{X}	S.D.	
1. ด้านความท้าทาย	3.10	0.55	ภายใน
2. ด้านความสนใจ	2.76	0.45	ภายในมากกว่าภายนอก
3. ด้านความเชี่ยวชาญ	2.35	0.58	ภายในมากกว่าภายนอก
4. ด้านความคิดเห็นและการตัดสินใจ	3.02	0.49	ภายใน
5. ด้านเกณฑ์บรรทัดฐาน	2.69	0.42	ภายในมากกว่าภายนอก
รวม	2.78	0.24	ภายในมากกว่าภายนอก

จากตาราง 3 แสดงว่า แรงจูงใจในการเล่นฟุตบอลของนักกีฬาฟุตบอลรุ่นอายุไม่เกิน 12 ปี ของนักฟุตบอลตัวจริง พบว่า แรงจูงใจด้านความท้าทาย ด้านความคิดเห็นและการตัดสินใจเป็นแรงจูงใจภายใน มีค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 3.10 0.55 3.02 และ 0.49 ตามลำดับ แรงจูงใจด้านความสนใจ ด้านความเชี่ยวชาญ และด้านเกณฑ์บรรทัดฐานเป็นแรงจูงใจภายในมากกว่าภายนอก มีค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 2.76 0.45 2.35 0.58 และ 2.69 0.42 ตามลำดับ

ตาราง 4 แสดงค่าเฉลี่ยและค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของแรงจูงใจในการเล่นฟุตบอลของนักฟุตบอลตัวสำรอง (N=82)

ด้านแรงจูงใจ	ตัวสำรอง		ลักษณะแรงจูงใจ
	\bar{X}	S.D.	
1. ด้านความท้าทาย	3.08	0.50	ภายใน
2. ด้านความสนใจ	2.78	0.46	ภายในมากกว่าภายนอก
3. ด้านความเชี่ยวชาญ	2.25	0.56	ภายในมากกว่าภายนอก
4. ด้านความคิดเห็นและการตัดสินใจ	3.05	0.42	ภายใน
5. ด้านเกณฑ์บรรทัดฐาน	2.67	0.40	ภายในมากกว่าภายนอก
รวม	2.77	0.20	ภายในมากกว่าภายนอก

จากตาราง 4 แสดงว่า แรงจูงใจในการเล่นฟุตบอลของนักกีฬาฟุตบอลรุ่นอายุไม่เกิน 12 ปี ของนักฟุตบอลตัวสำรอง พบว่า แรงจูงใจด้านความท้าทาย ด้านความคิดเห็นและการตัดสินใจเป็นแรงจูงใจภายใน มีค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 3.08 0.50 3.05 และ 0.42 ตามลำดับ แรงจูงใจด้านความสนใจ ด้านความเชี่ยวชาญ และด้านเกณฑ์บรรทัดฐาน มีค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 2.78 0.46 2.25 0.56 และ 2.67 0.40 ตามลำดับ

ตาราง 5 แสดงค่าเฉลี่ยและค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของแรงจูงใจในการเล่นฟุตบอลของนักฟุตบอลที่มีเป้าหมายในการแข่งขันในรอบ 8 ทีมสุดท้าย (N=18)

ด้านแรงจูงใจ	ในรอบ 8 ทีมสุดท้าย		ลักษณะแรงจูงใจ
	\bar{X}	S.D.	
1. ด้านความท้าทาย	2.99	0.38	ภายในมากกว่าภายนอก
2. ด้านความสนใจ	2.73	0.50	ภายในมากกว่าภายนอก
3. ด้านความเชี่ยวชาญ	2.60	0.41	ภายในมากกว่าภายนอก
4. ด้านความคิดเห็นและการตัดสินใจ	2.80	0.50	ภายในมากกว่าภายนอก
5. ด้านเกณฑ์บรรทัดฐาน	2.60	0.26	ภายในมากกว่าภายนอก
รวม	2.74	0.20	ภายในมากกว่าภายนอก

จากตาราง 5 แสดงว่า แรงจูงใจภายในมากกว่าภายนอก มีค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 2.74 0.20 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านทั้ง 5 ด้าน ด้านความท้าทาย ด้านความสนใจ ด้านความเชี่ยวชาญ ด้านความคิดเห็นและการตัดสินใจ และด้านเกณฑ์บรรทัดฐาน พบว่าเป็นแรงจูงใจภายในมากกว่าภายนอกทั้ง 5 ด้าน มีค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 2.99 0.38 2.73 0.50 2.60 0.41 2.80 0.50 และ 2.60 0.26 ตามลำดับ

ตาราง 6 แสดงค่าเฉลี่ยและค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของแรงจูงใจในการเล่นฟุตบอลของนักฟุตบอลที่มีเป้าหมายในการแข่งขันเข้ารอบ 4 ทีมสุดท้าย (N=52)

ด้านแรงจูงใจ	เข้ารอบ 4 ทีมสุดท้าย		ลักษณะแรงจูงใจ
	\bar{X}	S.D.	
1. ด้านความท้าทาย	3.12	0.51	ภายใน
2. ด้านความสนใจ	2.73	0.42	ภายในมากกว่าภายนอก
3. ด้านความเชี่ยวชาญ	2.35	0.55	ภายในมากกว่าภายนอก
4. ด้านความคิดเห็นและการตัดสินใจ	3.08	0.41	ภายใน
5. ด้านเกณฑ์บรรทัดฐาน	2.65	0.41	ภายในมากกว่าภายนอก
รวม	2.79	0.20	ภายในมากกว่าภายนอก

จากตาราง 6 แสดงว่า แรงจูงใจในการเล่นฟุตบอลของนักกีฬาฟุตบอลรุ่นอายุไม่เกิน 12 ปี ของนักฟุตบอลที่มีเป้าหมายในการแข่งขัน เข้ารอบ 4 ทีมสุดท้าย พบว่า แรงจูงใจด้านความท้าทาย ด้านความคิดเห็นและการตัดสินใจเป็นแรงจูงใจภายใน มีค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 3.12 0.51 3.08 และ 0.41 ตามลำดับ ส่วนแรงจูงใจด้านความสนใจ ด้านความเชี่ยวชาญ และด้านเกณฑ์บรรทัดฐาน เป็นแรงจูงใจภายในมากกว่าภายนอก มีค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 2.73 0.42 2.35 0.55 และ 2.65 0.41 ตามลำดับ

ตาราง 7 แสดงค่าเฉลี่ยและค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของแรงจูงใจในการเล่นฟุตบอลของนักฟุตบอลที่มีเป้าหมายในการแข่งขันเข้าชิงชนะเลิศ (N=146)

ด้านแรงจูงใจ	เข้าชิงชนะเลิศ		ลักษณะแรงจูงใจ
	\bar{X}	S.D.	
1. ด้านความท้าทาย	3.10	0.56	ภายใน
2. ด้านความสนใจ	2.79	0.46	ภายในมากกว่าภายนอก
3. ด้านความเชี่ยวชาญ	2.26	0.59	ภายในมากกว่าภายนอก
4. ด้านความคิดเห็นและการตัดสินใจ	3.04	0.47	ภายใน
5. ด้านเกณฑ์บรรทัดฐาน	2.70	0.43	ภายในมากกว่าภายนอก
รวม	2.78	0.24	ภายในมากกว่าภายนอก

จากตาราง 7 แสดงว่า แรงจูงใจในการเล่นฟุตบอลของนักกีฬาฟุตบอลรุ่นอายุไม่เกิน 12 ปี ของนักฟุตบอลที่มีเป้าหมายในการแข่งขันเข้าชิงชนะเลิศ พบว่า แรงจูงใจด้านความท้าทาย ด้านความคิดเห็นและการตัดสินใจเป็นแรงจูงใจภายใน มีค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 3.10 0.56 3.04 และ 0.47 ตามลำดับ ส่วนแรงจูงใจด้านความสนใจ ด้านความเชี่ยวชาญ และด้านเกณฑ์บรรทัดฐาน เป็นแรงจูงใจภายในมากกว่าภายนอก มีค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 2.79 0.46 2.26 0.59 และ 2.70 0.43 ตามลำดับ

ตาราง 8 แสดงค่าเฉลี่ยและค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของแรงจูงใจในการเล่นฟุตบอลของนักฟุตบอลที่มีจุดมุ่งหมายในการเล่นฟุตบอล เพื่อพัฒนาทักษะฟุตบอล (N=153)

ด้านแรงจูงใจ	เพื่อพัฒนาทักษะ		ลักษณะแรงจูงใจ
	ฟุตบอล		
	\bar{X}	S.D.	
1. ด้านความท้าทาย	3.11	0.56	ภายใน
2. ด้านความสนใจ	2.76	0.47	ภายในมากกว่าภายนอก
3. ด้านความเชี่ยวชาญ	2.28	0.58	ภายในมากกว่าภายนอก
4. ด้านความคิดเห็นและการตัดสินใจ	3.04	0.49	ภายใน
5. ด้านเกณฑ์บรรทัดฐาน	2.66	0.43	ภายในมากกว่าภายนอก
รวม	2.77	0.23	ภายในมากกว่าภายนอก

จากตาราง 8 แสดงว่า แรงจูงใจในการเล่นฟุตบอลของนักกีฬาฟุตบอลรุ่นอายุไม่เกิน 12 ปี ของนักฟุตบอลที่มีจุดมุ่งหมายในการเล่นฟุตบอล เพื่อพัฒนาทักษะฟุตบอล พบว่าแรงจูงใจด้านความท้าทาย ด้านความคิดเห็นและการตัดสินใจ เป็นแรงจูงใจภายใน มีค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 3.11 0.56 3.04 และ 0.49 ตามลำดับ ส่วนแรงจูงใจด้านความสนใจ ด้านความเชี่ยวชาญ และด้านเกณฑ์บรรทัดฐาน เป็นแรงจูงใจภายในมากกว่าภายนอก มีค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 2.76 0.47 2.28 0.58 และ 2.66 0.43 ตามลำดับ

ตาราง 9 แสดงค่าเฉลี่ยและค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของแรงจูงใจในการเล่นฟุตบอลของนักฟุตบอลที่มีจุดมุ่งหมายในการเล่นฟุตบอล เพื่อต้องการชัยชนะ (N=49)

ด้านแรงจูงใจ	เพื่อต้องการชัยชนะ		ลักษณะแรงจูงใจ
	\bar{X}	S.D.	
1. ด้านความท้าทาย	3.05	0.48	ภายใน
2. ด้านความสนใจ	2.81	0.39	ภายในมากกว่าภายนอก
3. ด้านความเชี่ยวชาญ	2.33	0.48	ภายในมากกว่าภายนอก
4. ด้านความคิดเห็นและการตัดสินใจ	3.01	0.39	ภายใน
5. ด้านเกณฑ์บรรทัดฐาน	2.74	0.39	ภายในมากกว่าภายนอก
รวม	2.79	0.20	ภายในมากกว่าภายนอก

จากตาราง 9 แสดงว่า แรงจูงใจในการเล่นฟุตบอลของนักกีฬาฟุตบอลรุ่นอายุไม่เกิน 12 ปี ของนักฟุตบอลที่มีจุดมุ่งหมายในการเล่นฟุตบอล เพื่อต้องการชัยชนะ พบว่า แรงจูงใจด้านความท้าทาย ด้านความคิดเห็นและการตัดสินใจ เป็นแรงจูงใจภายใน มีค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 3.05 0.48 3.01 และ 0.39 ตามลำดับ ส่วนแรงจูงใจด้านความสนใจ ด้านความเชี่ยวชาญ และด้านเกณฑ์บรรทัดฐาน เป็นแรงจูงใจภายในมากกว่าภายนอก มีค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 2.81 0.39 2.33 0.48 และ 2.74 0.39 ตามลำดับ

ตาราง 10 แสดงค่าเฉลี่ยและค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของแรงจูงใจในการเล่นฟุตบอลของนักฟุตบอลที่มีจุดมุ่งหมายในการเล่นฟุตบอล เพื่อความสนุกสนาน (N=12)

ด้านแรงจูงใจ	เพื่อความสนุกสนาน		ลักษณะแรงจูงใจ
	\bar{X}	S.D.	
1. ด้านความท้าทาย	3.10	0.46	ภายใน
2. ด้านความสนใจ	2.67	0.49	ภายในมากกว่าภายนอก
3. ด้านความเชี่ยวชาญ	2.75	0.62	ภายในมากกว่าภายนอก
4. ด้านความคิดเห็นและการตัดสินใจ	3.07	0.47	ภายใน
5. ด้านเกณฑ์บรรทัดฐาน	2.67	0.39	ภายในมากกว่าภายนอก
รวม	2.85	0.24	ภายในมากกว่าภายนอก

จากตาราง 10 แสดงว่า แรงจูงใจในการเล่นฟุตบอลของนักกีฬาฟุตบอลรุ่นอายุไม่เกิน 12 ปี ของนักฟุตบอลที่มีจุดมุ่งหมายในการเล่นฟุตบอล เพื่อความสนุกสนาน พบว่า แรงจูงใจด้านความท้าทาย ด้านความคิดเห็นและการตัดสินใจ เป็นแรงจูงใจภายใน มีค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 3.10 0.46 3.07 และ 0.47 ตามลำดับ ส่วนแรงจูงใจด้านความสนใจ ด้านความเชี่ยวชาญ และด้านเกณฑ์บรรทัดฐาน เป็นแรงจูงใจภายในมากกว่าภายนอก มีค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 2.67 0.49 2.75 0.62 และ 2.67 0.39 ตามลำดับ

ตอนที่ 3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อเปรียบเทียบแรงจูงใจในการเล่นฟุตบอล
ของนักฟุตบอลรุ่นอายุไม่เกิน 12 ปี จำแนกตาม สถานภาพภายในทีม เป้าหมาย
ในการแข่งขัน และจุดมุ่งหมายในการเล่นฟุตบอล ด้วยค่าสถิติ t และ F

ตาราง 11 เปรียบเทียบแรงจูงใจในการเล่นฟุตบอลของนักฟุตบอลรุ่นอายุไม่เกิน 12 ปี
จำแนกตามสถานภาพภายในทีม (N=216)

แรงจูงใจรายด้าน	สถานภาพภายในทีม				t
	ตัวจริง(N=138)		ตัวสำรอง(N=82)		
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	
1. ด้านความท้าทาย	3.10	0.55	3.08	0.50	0.30
2. ด้านความสนใจ	2.76	0.45	2.78	0.46	-0.29
3. ด้านความเชี่ยวชาญ	2.35	0.58	2.25	0.56	1.27
4. ด้านความคิดเห็นและการตัดสินใจ	3.02	0.49	3.01	0.42	-0.43
5. ด้านเกณฑ์บรรทัดฐาน	2.69	0.42	2.67	0.40	0.36
รวม	2.78	0.24	2.77	0.20	0.62

จากตาราง 11 แสดงว่า แรงจูงใจในการเล่นฟุตบอลของนักฟุตบอลรุ่นอายุไม่เกิน 12
ปี ระหว่างนักฟุตบอลตัวจริง กับตัวสำรอง โดยรวมและรายด้าน ไม่แตกต่างกันทางสถิติ

ตาราง 12 เปรียบเทียบแรงจูงใจในการเล่นฟุตบอลของนักฟุตบอลรุ่นอายุไม่เกิน 12 ปี จำแนกตามเป้าหมายในการแข่งขัน (N=216)

แรงจูงใจรายด้าน	เป้าหมายในการแข่งขัน						F
	รอบ 8 ทีม (N=18)		รอบ 4 ทีม (N=52)		ชิงชนะเลิศ (N=146)		
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	
1. ด้านความท้าทาย	2.99	0.38	3.12	0.51	3.10	0.56	0.43
2. ด้านความสนใจ	2.73	0.50	2.73	0.42	2.79	0.46	0.40
3. ด้านความเชี่ยวชาญ	2.60	0.41	2.35	0.55	2.26	0.59	3.17*
4. ด้านความคิดเห็นและการตัดสินใจ	2.80	0.50	3.08	0.41	3.04	0.47	2.69
5. ด้านเกณฑ์บรรทัดฐาน	2.60	0.26	2.65	0.41	2.70	0.43	0.65
รวม	2.74	0.20	2.79	0.20	2.78	0.24	0.26

P* < .05

จากตาราง 12 แสดงว่า แรงจูงใจในการเล่นฟุตบอลของนักฟุตบอลรุ่นอายุไม่เกิน 12 ปี จำแนกตามเป้าหมายในการแข่งขัน ของทีมที่มีเป้าหมายเข้ารอบ 8 ทีม เข้ารอบ 4 ทีม และเข้าชิงชนะเลิศ มีแรงจูงใจไม่แตกต่างกันทางสถิติ ยกเว้นด้านความเชี่ยวชาญ มีแรงจูงใจแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตาราง 13 เปรียบเทียบแรงจูงใจในการเล่นฟุตบอลของนักฟุตบอลรุ่นอายุไม่เกิน 12 ปี ด้านความเชี่ยวชาญ จำแนกตามเป้าหมายในการแข่งขันแบบรายคู่

เป้าหมายในการแข่งขัน		เข้ารอบ 8 ทีม	เข้ารอบ 4 ทีม	เข้าชิงชนะเลิศ
ด้านความเชี่ยวชาญ		(2.60)	(2.35)	(2.26)
เข้ารอบ 8 ทีม	(2.60)	0.00	0.25	0.34*
เข้ารอบ 4 ทีม	(2.35)		0.00	0.09
เข้าชิงชนะเลิศ	(2.26)			0.00

* แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 13 เมื่อเปรียบเทียบแรงจูงใจในด้านความเชี่ยวชาญของนักฟุตบอลที่มีเป้าหมายในการแข่งขันต่าง ๆ กันเป็นรายคู่พบว่า แรงจูงใจในการเล่นฟุตบอลของนักฟุตบอลที่มีเป้าหมายต้องการเข้ารอบ 8 ทีมสุดท้าย กับเข้าชิงชนะเลิศ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 14 เปรียบเทียบแรงจูงใจในการเล่นฟุตบอลของนักฟุตบอลรุ่นอายุไม่เกิน 12 ปี
จำแนกตามจุดมุ่งหมายในการเล่นฟุตบอล (N=214)

แรงจูงใจรายด้าน	จุดมุ่งหมายในการเล่นฟุตบอล						F
	เพื่อพัฒนาทักษะ (N=153)		เพื่อต้องการชัยชนะ (N=49)		เพื่อความสนุกสนาน (N=12)		
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	
1. ด้านความท้าทาย	3.11	0.56	3.05	0.48	3.10	0.46	0.22
2. ด้านความสนใจ	2.76	0.47	2.82	0.39	2.67	0.49	0.57
3. ด้านความเชี่ยวชาญ	2.28	0.58	2.33	0.48	2.75	0.62	3.45*
4. ด้านความคิดเห็นและ การตัดสินใจ	3.04	0.49	3.01	0.39	3.07	0.47	0.20
5. ด้านเกณฑ์บรรทัดฐาน	2.66	0.43	2.74	0.39	2.67	0.39	1.20
รวม	2.77	0.23	2.79	0.20	2.85	2.34	0.57

P* < .05

จากตาราง 14 แสดงว่า จุดมุ่งหมายในการเล่นฟุตบอลที่ต่างกันของนักฟุตบอลรุ่นอายุไม่เกิน 12 ปี จำแนกตามจุดมุ่งหมายในการเล่น ทีมที่มีจุดมุ่งหมายเพื่อพัฒนาทักษะเพื่อต้องการชัยชนะ และเพื่อความสนุกสนาน มีแรงจูงใจไม่แตกต่างกันทางสถิติยกเว้นด้านความเชี่ยวชาญ มีแรงจูงใจแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 15 เปรียบเทียบแรงจูงใจในการเล่นฟุตบอลของนักฟุตบอลรุ่นอายุไม่เกิน 12 ปี ด้านความเชี่ยวชาญ จำแนกตามจุดมุ่งหมายในการเล่นฟุตบอลแบบรายคู่

จุดมุ่งหมายในการเล่นฟุตบอล ด้านความเชี่ยวชาญ	พัฒนาทักษะ ฟุตบอล	ต้องการชัยชนะ	ความสนุกสนาน
	(2.28)	(2.33)	(2.75)
พัฒนาทักษะฟุตบอล (2.28)	0.00	-0.05	-0.42*
ต้องการชัยชนะ (2.33)		0.00	-0.42
ความสนุกสนาน (2.75)			0.00

* แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 15 เมื่อเปรียบเทียบแรงจูงใจในด้านความเชี่ยวชาญของนักฟุตบอลที่มีจุดมุ่งหมายในการเล่นฟุตบอลต่าง ๆ กันเป็นรายคู่พบว่า แรงจูงใจในการเล่นฟุตบอลของนักฟุตบอลที่มีจุดมุ่งหมายเพื่อพัฒนาทักษะฟุตบอล กับเพื่อความสนุกสนาน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

บทที่ 5

บทย่อ สรุปผล อภิปราย และข้อเสนอแนะ

บทย่อ

ความมุ่งหมายของการวิจัย

เพื่อให้ทราบและเปรียบเทียบแรงจูงใจในการเล่นฟุตบอลของนักฟุตบอล รุ่นอายุไม่เกิน 12 ปี ที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬานักเรียน สำนักงานพัฒนาการกีฬาและนันทนาการ กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา ประจำปีการศึกษา 2546

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักฟุตบอล รุ่นอายุไม่เกิน 12 ปี ที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬานักเรียน สำนักงานพัฒนาการกีฬาและนันทนาการ กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา ประจำปีการศึกษา 2546 จำนวน 12 ทีม นักกีฬา 216 คน ซึ่งได้มาโดยการสุ่มแบบหลายขั้นตอน (Multistage Random Sampling)

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับเหตุผลที่เป็นแรงจูงใจในการเล่นฟุตบอล มี 2 ตอน ได้แก่

ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 แรงจูงใจในการเล่นฟุตบอลของนักฟุตบอลรุ่นอายุไม่เกิน 12 ปี

วิธีดำเนินการรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการรวบรวมข้อมูลตามขั้นตอนดังนี้

1. ติดต่อขอหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัย เพื่อขออนุญาตและขอความร่วมมือไปยังผู้ฝึกสอนหรือผู้จัดการทีมที่ส่งนักกีฬาเข้าร่วมการแข่งขัน

2. ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล ด้วยการแจกแบบสอบถามด้วยตนเอง

การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล

เมื่อได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นที่เรียบร้อยแล้ว ผู้วิจัยได้นำข้อมูลมาตรวจสอบความสมบูรณ์ จากนั้นนำมาวิเคราะห์หาค่าสถิติตามลักษณะที่ต้องการศึกษาดังนี้

1. นำผลที่ได้จากแบบสอบถามตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม

วิเคราะห์โดยวิธีหาค่าความถี่และหาค่าร้อยละ

2. นำผลที่ได้จากแบบสอบถามตอนที่ 2 แรงจูงใจในการเล่นฟุตบอลของนักฟุตบอลรุ่นอายุไม่เกิน 12 ปี หาค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ของคะแนนจากแบบสอบถามแรงจูงใจ แรงจูงใจในการเล่นฟุตบอลของนักฟุตบอลรุ่นอายุไม่เกิน 12 ปี และนำค่าเฉลี่ยมาเปรียบเทียบกับเกณฑ์ (พีรเจต ธีวทอง, 2537 หน้า 85-91)

3. เปรียบเทียบแรงจูงใจในการเล่นฟุตบอลของนักฟุตบอลรุ่นอายุไม่เกิน 12 ปี จำแนกตาม สถานภาพภายในทีม เป้าหมายในการแข่งขัน และจุดมุ่งหมายในการเล่นฟุตบอล ด้วยค่าสถิติ t และ F

สรุปผลการวิจัย

1. ข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถามเป็นนักฟุตบอลตัวจริงมากกว่าตัวสำรอง โดยแยกเป็นนักฟุตบอลตัวจริงจำนวน 134 คน คิดเป็นร้อยละ 62.00 และนักฟุตบอลตัวสำรองจำนวน 82 คน คิดเป็นร้อยละ 38.00 เป้าหมายในการเข้าร่วมแข่งขันฟุตบอลในครั้งนี้มีเป้าหมายสูงสุดอยู่ที่ได้เข้ารอบชิงชนะเลิศ จำนวน 146 คน คิดเป็นร้อยละ 67.60 รองลงมาต้องการเข้ารอบ 4 ทีมสุดท้ายจำนวน 52 คน คิดเป็นร้อยละ 24.10 และต้องการแค่เข้ารอบ 8 ทีมสุดท้ายน้อยที่สุดจำนวน 48 คน คิดเป็นร้อยละ 8.30 จุดมุ่งหมายหลักในการเข้าร่วมแข่งขันฟุตบอลในครั้งนี้ก็เพื่อพัฒนาทักษะในการเล่นฟุตบอลจำนวน 153 คน คิดเป็นร้อยละ 70.80 รองลงมาเพื่อต้องการชัยชนะจำนวน 49 คน คิดเป็นร้อยละ 22.70 เพื่อความสนุกสนาน 12 คน คิดเป็นร้อยละ 5.60 และไม่บอกเหตุผลจำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 0.90

2. ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของแรงจูงใจในการเล่นฟุตบอลของนักฟุตบอลรุ่นอายุไม่เกิน 12 ปี

2.1 แรงจูงใจในการเล่นฟุตบอลของนักฟุตบอลรุ่นอายุไม่เกิน 12 ปี เป็นแบบภายในมากกว่าภายนอก มีค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 2.78 0.22

2.2 แรงจูงใจในการเล่นฟุตบอลของนักฟุตบอลรุ่นอายุไม่เกิน 12 ปี ของนักฟุตบอลตัวจริง กับตัวสำรอง เป็นแรงจูงใจภายในมากกว่าภายนอก มีค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 2.78 0.24 และ 2.77 0.20 ตามลำดับ

2.3 แรงจูงใจในการเล่นฟุตบอลของนักฟุตบอลรุ่นอายุไม่เกิน 12 ปี ตามเป้าหมายในการแข่งขัน เข้ารอบ 8 ทีมสุดท้าย เข้ารอบ 4 ทีมสุดท้าย และเข้าชิงชนะเลิศ เป็นแรงจูงใจภายในมากกว่าภายนอก มีค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 2.74 0.20 2.79 0.20 และ 2.78 0.24 ตามลำดับ

2.4 แรงจูงใจในการเล่นฟุตบอลของนักฟุตบอลรุ่นอายุไม่เกิน 12 ปี ที่มีจุดมุ่งหมายในการเล่นฟุตบอลเพื่อพัฒนาทักษะฟุตบอล เพื่อต้องการชัยชนะ และเพื่อความสนุกสนาน เป็นแรงจูงใจภายในมากกว่าภายนอกมีค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 2.77 0.23 2.79 0.20 และ 2.85 0.24 ตามลำดับ

3. เปรียบเทียบแรงจูงใจในการเล่นฟุตบอลของนักฟุตบอลรุ่นอายุไม่เกิน 12 ปี

3.1 แรงจูงใจในการเล่นฟุตบอลของนักฟุตบอลรุ่นอายุไม่เกิน 12 ปี ของนักฟุตบอลตัวจริงกับตัวสำรอง เป็นแรงจูงใจภายในมากกว่าภายนอก ไม่แตกต่างกัน

3.2 แรงจูงใจในการเล่นฟุตบอลของนักฟุตบอลรุ่นอายุไม่เกิน 12 ปี ตามเป้าหมายในการแข่งขัน เข้ารอบ 8 ทีมสุดท้าย เข้ารอบ 4 ทีมสุดท้าย และเข้ารอบชิงชนะเลิศ เป็นแรงจูงใจภายในมากกว่าภายนอกไม่แตกต่างกัน

3.2.1 เมื่อเปรียบเทียบเป็นรายคู่ นักฟุตบอลรุ่นอายุไม่เกิน 12 ปี ที่มีเป้าหมายเข้ารอบ 8 ทีมสุดท้าย กับนักฟุตบอลที่มีเป้าหมายเข้าชิงชนะเลิศ มีแรงจูงใจในการเล่นฟุตบอลด้านความเชี่ยวชาญ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3.3 แรงจูงใจในการเล่นฟุตบอลของนักฟุตบอลรุ่นอายุไม่เกิน 12 ปี ที่มีจุดมุ่งหมายในการเล่นฟุตบอลเพื่อพัฒนาทักษะ เพื่อต้องการชัยชนะ และเพื่อความสนุกสนาน เป็นแรงจูงใจภายในมากกว่าภายนอกไม่แตกต่างกัน

3.3.1 เมื่อเปรียบเทียบเป็นรายคู่ นักฟุตบอลรุ่นอายุไม่เกิน 12 ปี ที่มีจุดมุ่งหมายในการเล่นฟุตบอลเพื่อพัฒนาทักษะ กับนักฟุตบอลที่มีจุดมุ่งหมายในการเล่นฟุตบอลเพื่อความสนุกสนานมีแรงจูงใจในการเล่นฟุตบอล ด้านความเชี่ยวชาญ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อภิปรายผล

จากผลการศึกษาแรงจูงใจในการเล่นฟุตบอลของนักฟุตบอลรุ่นอายุไม่เกิน 12 ปี ที่เข้าร่วมแข่งขันกีฬานักเรียน สำนักงานพัฒนาการศึกษาและนันทนาการกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา ประจำปีการศึกษา 2546 มีประเด็นสำคัญที่สมควรนำมาอภิปราย ดังนี้

นักฟุตบอลรุ่นอายุไม่เกิน 12 ปี เข้าร่วมกิจกรรมการเล่นฟุตบอลในครั้งนี้มีแรงจูงใจเป็นแบบภายในมากกว่าภายนอก แสดงให้เห็นว่า นักฟุตบอลที่เข้าร่วมในการแข่งขันมีความต้องการที่จะพยายามฝึกทักษะฟุตบอลใหม่ๆ ที่มีความยากและซับซ้อน เพราะรู้สึกสนุกสนาน สนใจฝึกซ้อมเพื่อค้นหาความสามารถของตนเองให้เก่งยิ่งขึ้น ชอบฝึกทักษะที่ตนเองสนใจมากที่สุดเพื่อให้เกิดการเรียนรู้สิ่งใหม่ๆ หาแนวทางการฝึกทักษะฟุตบอลด้วยตนเอง และแก้ไขปัญหาด้วยตัวเองก่อนที่จะถามผู้ฝึกสอน หรือเห็นด้วยกับความคิดของผู้ฝึกสอน เพราะคิดว่าการฝึกทักษะฟุตบอลที่ดีผู้ฝึกสอนควรเป็นผู้ชี้แนะ หรือร่วมกันวางแผนการฝึกซ้อม ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของไวส์ (Weiss, 1992) ได้กล่าวว่า การที่บุคคลจะเข้าร่วมกิจกรรมกีฬาและพลศึกษาเพราะมีแรงจูงใจภายใน ได้แก่ ความสนุกสนาน ความพึงพอใจ ความรื่นเริง ความสนใจ ความเชี่ยวชาญแต่ละบุคคล และมีแรงจูงใจภายนอก ได้แก่ การยอมรับทางสังคม รางวัล สถานะทางสังคม ดังนั้นนักฟุตบอลมีความสนุกสนาน สนใจฝึกซ้อม พยายามฝึกซ้อมทักษะฟุตบอลใหม่ๆที่มีความยาก เพื่อค้นหาความสามารถ

ของตนเองมากกว่าการได้รับรางวัลหรือการยอมรับทางสังคม ซึ่งจะสอดคล้องกับงานวิจัยของ วอร์เรน (Warren, 1987) เรื่องการวิเคราะห์ผลการวิจัยทางด้านแรงจูงใจของนักกีฬาเยาวชน จนถึงนักกีฬาอาชีพและนักกีฬาโอลิมปิกระหว่าง ค.ศ.1975 – 1986 พบว่า นักกีฬาที่ต้องการ ประสบผลสำเร็จจะต้องมีแรงจูงใจภายในเป็นสำคัญ โดยมีความมานะบากบั่นพยายามและ ตั้งใจจริงในการใช้ความสามารถให้เหมาะสมกับกิจกรรมและให้บรรลุมาตรฐานของตนเอง ซึ่งตรงกับงานของกิฟฟู (Giffure, 1989) เรื่องแรงจูงใจในการเข้าร่วมการเล่นกีฬาของนักกีฬา โรงเรียนมัธยมศึกษา พบว่า นักกีฬาระดับชั้นมัธยมศึกษาที่เข้าร่วมแข่งขันกีฬามีแรงจูงใจ ส่วนใหญ่เป็นแบบภายใน คือได้รับความสนุกสนาน ความพึงพอใจ ซึ่งเป็นผลทางบวกต่อ จิตใจของผู้เข้าแข่งขัน เช่นเดียวกับโรเบิร์ต (Robert, 1988) ที่พบว่า นักกีฬาเยาวชนมีความ สนุกสนานในการเล่นกีฬามากขึ้นเกิดจากแรงจูงใจภายในสูง แสดงว่า แรงจูงใจภายในจะเป็น ตัวกำหนดทิศทางของพฤติกรรมการแสดงออกในการเข้าร่วมกิจกรรมกีฬาของนักกีฬา นอกจากนี้แล้วยังมีความสำคัญยิ่งต่อการพัฒนาทักษะ การเรียนรู้ ความมุ่งมั่น และความ พยายามของนักกีฬา

แรงจูงใจในการเล่นฟุตบอลของนักฟุตบอลรุ่นอายุไม่เกิน 12 ปี จำแนกตาม สถานภาพภายในทีม เป้าหมายในการแข่งขัน และจุดมุ่งหมายในการเล่นฟุตบอล เป็นแรงจูงใจ แบบภายในมากกว่าภายนอกทั้งสิ้น แสดงว่านักฟุตบอล มีความตั้งใจ มีความสนุกสนาน มีความสนใจ มีความพอใจ และมีความภูมิใจ ในการเข้าร่วมแข่งขันครั้งนี้ ซึ่งทำให้นักฟุตบอล เหล่านี้ได้ประสบการณ์ที่ดี และจะมีผลต่อเนื่องในการเข้าร่วมการแข่งขันครั้งต่อ ๆ ไป ดังที่ ไวส์ (Weiss, 1992) ได้กล่าวว่า นักกีฬาที่มีแรงจูงใจภายใน จะสนุกสนานกับการเล่นกีฬา และจะรู้สึกที่ตัวเองประสบความสำเร็จเมื่อเขาสามารถพัฒนาตัวเองให้ถึงมาตรฐานของตัวเอง ที่ตั้งใจในการแข่งขันครั้งนั้น ๆ

ข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาค้นคว้าเรื่องแรงจูงใจในการเล่นฟุตบอลของนักฟุตบอลรุ่นอายุไม่เกิน 12 ปี ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะดังนี้

1. จากการศึกษพบว่า นักฟุตบอลที่มาสถานภาพภายในทีมต่างกัน นักฟุตบอล ที่มีเป้าหมายการแข่งขันต่างกัน และนักฟุตบอลที่มีจุดมุ่งหมายในการเล่นฟุตบอลต่างกัน มีแรงจูงใจเป็นแบบภายในมากกว่าภายนอกทั้งสิ้น ผู้ฝึกสอนกีฬาควรได้รับการพัฒนาวิธีการ ใช้แรงจูงใจภายในเป็นแนวทางในการสอนและการนำไปฝึกนักกีฬาทุกประเภท โดยการ สร้างบรรยากาศให้มีความสนุกสนาน มีความน่าสนใจ ด้วยการจัดรูปแบบการฝึกที่ทำทลาย ความสามารถของนักกีฬา และใช้เทคนิคการฝึกทักษะทางจิตวิทยาการกีฬา เช่น การตั้งเป้าหมายให้ เกิดความพึงพอใจในความสำเร็จของการฝึก และกระตุ้นการอยากเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะกีฬา สู่ขั้นต่อไป

2. แรงจูงใจเป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่งที่จะส่งผลต่อการเข้าร่วมกิจกรรมการฝึกกีฬา หมายถึงการที่จะเข้าร่วมอย่างต่อเนื่องสม่ำเสมอ มีการหยุดเข้าร่วมกิจกรรมหรือมีการหยุดแล้วกลับมาเข้าร่วมกิจกรรมอีกครั้ง อย่างไรก็ตามการที่บุคคลจะเข้าร่วมกิจกรรมกีฬาลักษณะใดก็ตามอาจจะพิจารณาได้จากพื้นฐาน 2 ประการคือ ความแตกต่างระหว่างบุคคล ได้แก่ ความพร้อมในการรับรู้หรือเรียนรู้ สติปัญญา ร่างกาย เพศ และการต้องการความสำเร็จ ซึ่งถือว่าเป็นปัจจัยภายในของแต่ละบุคคลที่มีต่อแรงจูงใจ

3. ผู้ฝึกควรมีการศึกษาแรงจูงใจในการเล่นกีฬาให้หลากหลายมากขึ้น เพื่อประโยชน์ต่อการพัฒนาศักยภาพของผู้เข้าร่วมกิจกรรมให้ดียิ่งขึ้น โดยผู้วิจัยขอเสนอแนะในการทำวิจัยในครั้งต่อไป ควรมีการศึกษาเพื่อเปรียบเทียบแรงจูงใจในการเล่นกีฬาในแต่ละประเภทกีฬา

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยต่อไป

1. ควรทำการวิจัยเปรียบเทียบแรงจูงใจของนักกีฬาฟุตบอลชายและนักกีฬาฟุตบอลหญิงที่ตัดสินใจเล่นกีฬาฟุตบอล

#

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กฤษฎา จุลชาติ. (2543). *แรงจูงใจในการเล่นกีฬาบอลล์ฟ. ปรินซ์นิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา).*
กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
ถ่ายเอกสาร.
- กมลรัตน์ หล้าสงฆ์. (2530). *จิตวิทยาการศึกษาฉบับปรับปรุงใหม่. พิมพ์ครั้งที่ 2.*
กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.
- ดนัย ยาหอม. (2538). *แรงจูงใจในการเล่นกีฬาว่ายน้ำของนักกีฬาหญิง. ปรินซ์นิพนธ์*
กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.
- เทเวศร์ พิริยะพถนทร์. (2528). *เอกสารประกอบการสอนวิชาสรีรวิทยาของการออกกำลังกาย.*
กรุงเทพฯ : ภาควิชาพลศึกษา คณะพลศึกษา : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร.
- ประโยค สุทธิสง่า. (2541). *การบริหารเชิงกลยุทธ์สู่ความเป็นเลิศของโค้ชฟุตบอล.*
กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช
- เปรมจิต เอกธรรมชลาชัย. (2541). *จิตวิทยาพัฒนาการ. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.*
- พิชิต เมืองนาโพธิ์. (2534). *เอกสารประกอบการสอน พล 437 จิตวิทยาการกีฬา. กรุงเทพฯ :*
ภาควิชาพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- พิชัย ผิวดราม. (2533). *แรงจูงใจที่มีอิทธิพลต่อการเป็นนักกีฬาทีมชาติ. วิทยานิพนธ์ วท.ม.*
(พลศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- พีระเจต ธีวทอง. (2536). *แรงจูงใจของนักกีฬาที่เข้าร่วมในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่ง*
ประเทศไทยครั้งที่ 21 พุทธศักราช 2536. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ :
บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- เรืองเดช เชิดพุทธ. (2530). *เอกสารประกอบการสอนการฝึกและการตัดสินกีฬาฟุตบอล.*
กรุงเทพฯ : ภาควิชาพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พิษณุโลก.
- วาสนา คุณาอภิสิทธิ์. (2541). *หลักสูตรพลศึกษา. กรุงเทพฯ : ศูนย์ส่งเสริมวิชาการ.*
- วัชระ คำเพ็ง. (2536). *การศึกษาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักมวยไทยอาชีพ. วิทยานิพนธ์ ค.ม.*
(พลศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- สมเด็จพระมหาสมณเจ้า กรมพระยาวชิรญาณวโรรส. (2520). *นวโกวาท ฉบับได้หมอน.*
กรุงเทพฯ : วัชรินทร์การพิมพ์.
- สมบัติ กาญจนกิจ. (2538). *แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์. เอกสารประกอบคำบรรยายจิตวิทยาการ*
กีฬากับกีฬาปะทะ. การสัมมนาวิชาการ กรมพลศึกษา.

- สมพงษ์ ชาตวิถี. (2526). *เกณฑ์ปกติสมรรถภาพทางกลไกของนักเรียนชายระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ*. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา).
กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
ถ่ายเอกสาร.
- สุชา จันทน์เอม. (2540). *จิตวิทยาพัฒนาการ*. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.
- สุรีย์ พันธุ์รักษ์. (2541). *แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาเสื้กยูเขา*. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.
- สืบสาย บุญวีร์บุตร. (2541). *จิตวิทยาการกีฬา*. ชลบุรี : ชลบุรีการพิมพ์.
- หลุย จำปาเทศ. (2535). *จิตวิทยาการจูงใจ*. ปทุมธานี : สถาบันการบริหารและจิตวิทยา.
- อารี พันธุ์มณี. (2534). *จิตวิทยาทั่วไป*. กรุงเทพฯ : บริษัทตันอ้อจำกัด.
- Early, Jeffrey Dean. (1987). "Interpersonal Orientation and Motivational Differences between Team and Individual Sport Participants". *Dissertation Abstracts*. MA : Stephen F Austin State University.
- Frederick, Christina M. (1991). "An Investigation of Relationships Among Participation Motives Level of Participation and Psychological Outcomes in The Domain of Physical Activity". *Dissertation Abstracts*. PHD : The University of Rochester.
- Giffune, K.M. (1989, May). "The participation motivation of high school student athletes". *Dessertation Abstracts International*.
- Maslow, Abraham H. (1970). *Motivation and personality*. 2nd ed. New York : Harper & Row.
- Mitchell, Stephen Andrew. (1992). "Perceptions of Learning Environment and Intrinsic Motivation in Physical Education : Predictive Relationships with Achievement Goals and Perceived Ability (Motivation)". *Dessertation Abstracts*. PHD. Syracuse University.
- Tjeerdsma, Bonnie L. (1994). "An Exploration of The Causal Relationship Among Achievement Motiavtion Variables In Physical Education". *Dessertation Abstracts*. PHD. University of South Carolina.
- Warren, L.L. (1987, July). A critical examimation of published sport motivation research : 1975-1986. *Dessertation Abstracts International*.
- Weiss, M.R. (1985, July). An Intrinsic/Extrinsic motivation scale for the youth sport setting : A confirmatory factor analysis. *Journal of Sport Psyxholody* 7 : 75-91

- Weiss, M.R. and Horn, T.S. editor. (1992). *Advance in sport psychology*. Illinois : Human Kinetics,
- Weiss, M.R., Yukelson, D.P., and Weise, D.M. (1991, March). Sport sychology in the training room : A survey of athletic trainer. *Sport Psychologist* 5 : 15-24.
- Willis, Joe D and others. (1982). "The Relationship Between Competitive Motives and Ratings of Competitiveness". *ERIC* 1982 ED217021.
- White, Matha Lilian. (1990). "A Study of Collegiate Women Athletes Psychological Characteristics and Motivation in Sport (Women Athletes)". *Dessertation Abstracts*. PHD. University of Georgia.

ภาคผนวก

แบบสอบถามเพื่อการวิจัย

เรื่อง แรงจูงใจในการเล่นฟุตบอลของนักฟุตบอลรุ่นอายุไม่เกิน 12 ปี

แบบสอบถามชุดนี้มีอยู่ด้วยกันทั้งหมด 2 ตอน

ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 แรงจูงใจในการเล่นฟุตบอลของนักฟุตบอลรุ่นอายุไม่เกิน 12 ปี

การตอบแบบสอบถามนี้ คำตอบของท่านจะถูกเก็บไว้เพื่อเป็นความลับเพื่อประโยชน์ในการวิจัยนั้น และจะไม่นำไปเปิดเผยในที่ใดเป็นรายบุคคล ดังนั้น จึงขอความกรุณาจากท่านโปรดตอบคำถามตามความคิดเห็นที่แท้จริงของท่าน ซึ่งจะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อการศึกษาในครั้งนี้ และผู้วิจัยขอขอบคุณทุกท่านเป็นอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม

คำชี้แจง กรุณาทำเครื่องหมาย / ลงในช่อง หน้าข้อความที่ตรงกับข้อมูลส่วนตัวของท่าน หรือเติมลงในช่องว่าง

1. สถานภาพภายในทีม

ตัวจริง

ตัวสำรอง

2. เป้าหมายในการแข่งขัน

เข้ารอบ 8 ทีมสุดท้าย

เข้ารอบ 4 ทีมสุดท้าย

เข้าชิงชนะเลิศ

3. จุดมุ่งหมายในการเล่นฟุตบอล

เพื่อพัฒนาทักษะฟุตบอล

เพื่อต้องการชัยชนะ

เพื่อความสนุกสนาน

อื่นๆ โปรดระบุ.....

ตอนที่ 2 แรงจูงใจในการเล่นฟุตบอลของนักฟุตบอลรุ่นอายุไม่เกิน 12 ปี

คำชี้แจง โปรดอ่านข้อความต่าง ๆ ในตารางหน้าถัดไป แล้วพิจารณาแรงจูงใจที่ทำให้ท่านเลือกตัดสินใจเลือกเล่นกีฬาฟุตบอล

เลือกด้านขวาสุด เป็นระดับตรงกับความเป็นจริงของท่าน แบ่งเป็น 2 ช่อง แสดงความคิดเห็น คือ ถูกต้อง และถูกต้องมากที่สุด

แต่ละข้อให้ท่านเลือกตอบเฉพาะ (ก) หรือ (ข) โดยทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องแสดงความคิดเห็นเพียงข้อเดียว ที่ตรงกับตัวท่านมากที่สุด

ตัวอย่าง

ข้อ	ข้อความ	ถูกต้อง	ถูกต้องมากที่สุด
A	(ก) ท่านชอบอบอุ่นร่างกายก่อนการฝึกซ้อมกีฬา หรือ	✓	
	(ข) ท่านไม่ชอบอบอุ่นร่างกายก่อนการฝึกซ้อมกีฬา		

แบบสอบถามเพื่อการวิจัย

เลือกตอบ ก หรือ ข โดยทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องแสดงความคิดเห็นที่ท่านต้องการเลือกเพียงช่องเดียว

ข้อ	ข้อความ	ถูกต้อง	ถูกต้องมากที่สุด
1	(ก) ท่านชอบทักษะฟุตบอลที่ยาก เพราะคิดว่าเป็นสิ่งท้าทาย หรือ		
	(ข) ท่านชอบทักษะฟุตบอลที่ง่าย ๆ เพราะแน่ใจว่าจะทำได้		
2	(ก) เมื่อไม่สามารถฝึกทักษะฟุตบอลได้โดยทันทีท่านต้องการให้ผู้ฝึกสอนช่วยแนะนำ		
	(ข) ท่านจะพยายามฝึกทักษะฟุตบอลและแก้ไขปัญหาด้วยตัวเอง		
3	(ก) ท่านฝึกทักษะฟุตบอลเพื่อที่จะเรียนรู้		
	(ข) ท่านฝึกทักษะฟุตบอลเพราะผู้ฝึกสอนให้ท่านฝึก		
4	(ก) ท่านเห็นด้วยกับความคิดของผู้ฝึกสอน เมื่อผู้ฝึกสอนบอกว่าสิ่งนั้นถูกต้อง หรือ		
	(ข) ท่านคิดว่า ความคิดของตนเองดีกว่า		
5	(ก) ท่านรู้ว่าฝึกทักษะฟุตบอลผิดแต่ไม่ยอมให้ผู้ฝึกสอนตรวจสอบหรือแก้ไข		
	(ข) ท่านต้องการที่จะสอบถามกับผู้ฝึกสอน เมื่อท่านได้ฝึก		
6	(ก) ท่านชอบฝึกทักษะฟุตบอลยาก เพราะท่านรู้สึกสนุกสนานที่ลองพยายามฝึกให้เก่ง หรือ		
	(ข) ท่านไม่ชอบที่จะฝึกทักษะที่ยาก ๆ		
7	(ก) ท่านพยายามจะฝึกซ้อมจากคำบอกกล่าวของผู้ฝึกสอน หรือ		
	(ข) ท่านฝึกซ้อมเพื่อจะค้นหาความสามารถของตนเองที่จะทำให้เก่งมากขึ้น		
8	(ก) เมื่อท่านฝึกผิดพลาด ท่านจะพยายามพิจารณา ไตร่ตรองปัญหาด้วยตนเอง หรือ		
	(ข) ท่านปรึกษาปัญหาไตร่ตรองกับผู้สอน		
9	(ก) ท่านรู้ว่าสิ่งที่ท่านทำเป็นสิ่งที่ดีที่การเล่นฟุตบอลโดยไม่หวังผลตอบแทนเช่นรางวัล หรือ		
	(ข) ท่านต้องการผลตอบแทนในการเล่นกีฬาฟุตบอล		

ข้อ	ข้อความ	ถูกต้อง	ถูกต้องมากที่สุด
10	(ก) ท่านเห็นด้วยกับผู้ฝึกสอนเพราะคิดว่าความคิดของผู้ฝึกสอนเป็นสิ่งที่ถูกต้อง หรือ		
	(ข) ท่านไม่เห็นด้วยกับผู้ฝึกสอนเพราะคิดว่าบางครั้ง ผู้ฝึกยึดมั่นในความคิดของตนเอง		
11	(ก) ท่านเลือกฝึกทักษะฟุตบอลเท่าที่ฝึกได้เท่านั้น		
	(ข) ท่านต้องการฝึกทักษะฟุตบอลที่ตนเองสนใจมากที่สุดเท่าที่จะทำได้		
12	(ก) ท่านชอบฝึกทักษะฟุตบอลเท่าที่ตนเองสนใจ หรือ		
	(ข) ท่านคิดว่าการฝึกทักษะฟุตบอลที่ดীনั้น ผู้ฝึกสอนควรจะเป็นผู้ชี้แนะในการฝึก		
13	(ก) ท่านฝึกทักษะฟุตบอล เพราะท่านสนใจในกีฬาฟุตบอล หรือ		
	(ข) ท่านฝึกทักษะฟุตบอล เพราะผู้ฝึกสอนต้องการให้ท่านฝึก		
14	(ก) ท่านต้องการรู้ความคิดของผู้ฝึกสอนว่าจะทำอะไรบ้างก่อนฝึกซ้อมหรือแข่งขัน หรือ		
	(ข) ท่านชอบที่จะฝึกและปฏิบัติก่อนผู้ฝึกสอนจะแนะนำ		
15	(ก) เมื่อท่านติดขัดเกี่ยวกับการฝึกทักษะฟุตบอล ท่านจะถามและขอคำปรึกษาจากผู้ฝึกสอน หรือ		
	(ข) ท่านจะพยายามหาแนวทางฝึกทักษะฟุตบอลด้วยตนเอง		
16	(ก) ท่านชอบที่จะพยายามฝึกทักษะฟุตบอลใหม่ ๆ และยาก หรือ		
	(ข) ท่านอยากฝึกทักษะฟุตบอลที่ง่าย		
17	(ก) ท่านคิดว่าทักษะฟุตบอลที่ผู้ฝึกสอน สอนหรือฝึกให้ เป็นสิ่งที่สำคัญที่สุด หรือ		
	(ข) ท่านคิดว่าความสามารถของทักษะฟุตบอลของตัวเอง เป็นสิ่งที่สำคัญที่สุด		
18	(ก) ท่านตั้งคำถามและข้อสงสัยในการฝึกซ้อม เพราะต้องการเรียนรู้สิ่งใหม่ ๆ หรือ		
	(ข) ท่านถามเพื่อจะให้ผู้สอนสังเกตว่าท่านมีความตั้งใจในการฝึกซ้อม		

ข้อ	ข้อความ	ถูกต้อง	ถูกต้องมากที่สุด
19	(ก) ท่านไม่แน่ใจว่าสิ่งที่ท่านทำลงไปดี หรือ ไม่ ในการฝึกซ้อม หรือการแข่งขันจนกระทั่งทราบจากผู้สอน หรือ		
	(ข) ท่านรู้สึกมั่นใจในตนเองว่าท่านสามารถทำได้ดี		
20	(ก) ท่านชอบปรึกษาผู้สอนในการวางแผนการฝึกต่อไป หรือ		
	(ข) ท่านชอบที่จะฝึกและวางแผนการฝึกด้วยตนเอง		
21	(ก) ท่านคิดว่าควรจะมีการอภิปรายเกี่ยวกับการฝึก ทักษะฟุตบอล ในการฝึกซ้อม หรือ		
	(ข) ท่านคิดว่าผู้ฝึกสอนควรตัดสินใจเองในการวางแผนการฝึกซ้อม		
22	(ก) ท่านชอบที่จะเล่นกีฬาที่ง่าย ๆ และสามารถทำได้ หรือ		
	(ข) ท่านชอบเล่นกีฬาที่มีทักษะยาก ๆ		
23	(ก) ท่านไม่แน่ใจในความสามารถว่าดีหรือหรือไม่ดี จนกระทั่ง ผู้ฝึกสอนบอกกับท่าน หรือ		
	(ข) ท่านรู้ว่าท่านแสดงความสามารถดีหรือไม่ดีก่อนที่ผู้ฝึกสอน จะมาบอก		
24	(ก) ท่านชอบที่จะพยายามฝึกฝนด้วยตนเองในการฝึกซ้อม ทักษะฟุตบอลหรือ		
	(ข) ท่านจะถามผู้ฝึกสอนว่าควรจะฝึกอย่างไร		
25	(ก) ท่านฝึกอย่างหนักและฝึกนอกเวลา เพื่อต้องการชนะเลิศ หรือ		
	(ข) ท่านฝึกอย่างหนักหรือฝึกนอกเวลาเพื่อต้องการให้เก่งขึ้น		
26	(ก) ท่านคิดว่าการฝึกทักษะฟุตบอลที่ดีที่สุด ถ้าท่านตัดสินใจฝึก หรือปฏิบัติเอง หรือ		
	(ข) ท่านคิดว่าผู้สอนควรตัดสินใจให้ฝึกทักษะฟุตบอลหรือในสิ่ง ที่ดีที่สุดของการฝึกซ้อม		
27	(ก) ท่านรู้ว่าท่านฝึกทักษะฟุตบอลอย่างไม่เต็มที่ ที่เล็ก ฝึกทักษะ นั้นไปแล้ว หรือ		
	(ข) ท่านต้องการที่จะรอให้ผู้ฝึกสอนเป็นคนบอก		
28	(ก) ท่านไม่ชอบทักษะฟุตบอลที่ซับซ้อน เพราะต้องฝึกหนักมากขึ้น		
	(ข) ท่านคิดว่าทักษะฟุตบอลที่ซับซ้อนเป็นสิ่งทำท่าย		

ข้อ	ข้อความ	ถูกต้อง	ถูกต้องมากที่สุด
29	(ก) ท่านชอบที่จะฝึกทักษะฟุตบอลด้วยตนเองโดยไม่ต้องให้ผู้ฝึกสอนช่วยเหลือ หรือ		
	(ข) ท่านชอบที่จะมีผู้ฝึกสอนคอยช่วยเหลือในการฝึกทักษะฟุตบอลต่างๆ		
30	(ก) ท่านคิดว่าการฝึกอย่างหนัก จะทำให้ได้รับรางวัล		
	(ข) ท่านคิดว่าการฝึกอย่างหนัก เพราะจะได้ปรับปรุงทักษะฟุตบอลให้พัฒนามากขึ้น		

การคิดคะแนนของแบบสอบถาม

ข้อ 1 3 4 6 8 9 10 14 16 17 18 19 20 21 23 24 29 มีวิธีการให้คะแนนดังนี้

- ผู้ตอบแบบสอบถาม เลือก ข้อ ก ตอบในช่องถูกต้องมากที่สุด ได้ 4 คะแนน
- เลือก ข้อ ก ตอบในช่องถูกต้อง ได้ 3 คะแนน
- เลือก ข้อ ข ตอบในช่องถูกต้อง ได้ 2 คะแนน
- เลือก ข้อ ข ตอบในช่องถูกต้องมากที่สุด ได้ 1 คะแนน

ข้อ 2 5 7 11 12 13 15 22 25 26 27 28 30 มีวิธีการให้คะแนนดังนี้

- ผู้ตอบแบบสอบถาม เลือก ข้อ ก ตอบในช่องถูกต้องมากที่สุด ได้ 1 คะแนน
- เลือก ข้อ ก ตอบในช่องถูกต้อง ได้ 2 คะแนน
- เลือก ข้อ ข ตอบในช่องถูกต้อง ได้ 3 คะแนน
- เลือก ข้อ ข ตอบในช่องถูกต้องมากที่สุด ได้ 4 คะแนน

ตัวอย่าง

ข้อ	ข้อความ	ถูกต้อง	ถูกต้องมากที่สุด
1	(ก) ท่านชอบทักษะฟุตบอลที่ยาก เพราะคิดว่าเป็นสิ่งท้าทาย หรือ	✓	
	(ข) ท่านชอบทักษะฟุตบอลที่ง่าย ๆ เพราะแน่ใจว่าจะทำได้		
2	(ก) เมื่อไม่สามารถฝึกทักษะฟุตบอลได้โดยทันทีท่านต้องการให้ผู้ฝึกสอนช่วยแนะนำ		
	(ข) ท่านจะพยายามฝึกทักษะฟุตบอลและแก้ไขปัญหาด้วยตัวเอง		✓

ข้อ 1 ผู้ตอบแบบสอบถาม เลือกข้อ ก ตอบในช่องถูกต้อง ได้ 3 คะแนน

ข้อ 2 ผู้ตอบแบบสอบถาม เลือกข้อ ข ตอบในช่องถูกต้องมากที่สุด ได้ 4 คะแนน

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญ

1. รองศาสตราจารย์เทเวศน์ พิริยะพฤษ์
อาจารย์ประจำภาควิชาพลศึกษา
คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
2. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นำชัย เลวลัย
อาจารย์ประจำภาควิชาพลศึกษา
คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
3. ผู้ช่วยศาสตราจารย์สมรรถชัย น้อยศิริ
อาจารย์ประจำภาควิชาพลศึกษา
คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
4. อาจารย์ทองสุข สัมปหังสิต
อาจารย์ประจำภาควิชาพลศึกษา
คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
5. อาจารย์พิชิต เมืองนาโพธิ์
อาจารย์ประจำภาควิชาวิทยาศาสตร์การกีฬา
คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ประวัติย่อผู้วิจัย

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ – สกุล	นายภาณุพันธ์ คุ่มวงศ์ดี
วันเดือนปีเกิด	เมื่อวันที่ 14 ธันวาคม พ.ศ. 2521
สถานที่เกิด	จันทบุรี
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	165/207 สารินเพลส ซ.อภัยสงคราม แขวงลาดยาว เขตจตุจักร กรุงเทพฯ 10900
สถานที่ทำงาน	โรงเรียนกีฬากรุงเทพมหานคร เขตดินแดง สโมสรอินเตอร์แคมป์ส กรุงเทพมหานคร
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2534	ประถมศึกษา โรงเรียนอนุบาลจันทบุรี จังหวัดจันทบุรี
พ.ศ. 2540	มัธยมศึกษา โรงเรียนเทพศิรินทร์ กรุงเทพมหานคร
พ.ศ. 2544	วท.บ. (พลศึกษา) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
พ.ศ. 2547	กศ.ม. (พลศึกษา) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ